número 46

el pèsol negre

Publicació Llibertària de l'Alt Llobregat i Cardener

febrer - març · 2010 II època 5.000 exemplars

Jocs Olímpics d'hivern 2022

L'anunci per part de Jordi Hereu, de la candidatura de Barcelona-Pirineus per als Jocs Olímpics d'Hivern del 2022, posa de manifest la voluntat del poder de continuar amb un model de desenvolupament basat en les solucions immediates que no tenen en compte les repercussions d'aquestes en un futur més enllà de l'aquí i l'ara.

Aquest model aspira a construir la Catalunya-ciutat, o el que és el mateix, que tot Catalunya esdevingui Barcelona, accelerant la construcció de noves infraestructures que superin els límits de la pròpia ciutat capital.

Aquests macroprojectes suposen un avenç cap a la destrucció dels Pirineus, o del què queda d'aquests, potenciant un mòdus de gestió econòmica i geo-política totalment agressiu.

Tot i el fracàs de basar el creixement en grans esdeveniments, com el Fòrum de les Cultures de 2004 o les Olimpíades de 1992, veiem com aquest segueix a l'ordre del dia.
> 3-4

Món Sant Benet i CiU: L'apropiació d'un lloc simbòlic

El complex Món Sant Benet va ser l'escenari escollit per Convergència i Unió (CiU) per proclamar candidat a Artur Mas per a les properes eleccions a la Generalitat. La connexió entre Sant Benet i CiU, es produeix per mitjà d'una apropiació i manipulació de la història, l'espiritualitat i l'emprenedoria que s'associa a aquest lloc. > 7

Corrupció a la Moianesa

La mala gestió de l'equip de govern de Moià (CiU) i les irregularitats de l'empresa municipal Moià Futur S.A han portat a la població de Moià a tenir un deute superior als 21 milions d'euros. A finals de gener, la Comissió Parlamentària de la Sindicatura de Comptes va rebutjar la investigació d'aquest ens dels comptes de l'Ajuntament de Moià i de l'empresa municipal MoiàFutur S.A. amb els vots contraris de CiU i PSC. > 4

BERGUEDÀ

Campanya per dignificar els noms dels carrers

A Berga els carrers porten noms de gent poderosa que van exercir molt patiment als seus contemporanis que no ho van ser. Des de l'any 2005 el Centre d'Estudis Josep Ester Borràs ha iniciat una campanya per tal de dignificar els noms dels carrers de Berga. > 8-9

MANRESA

El civisme de la democràcia

La nova ordenança del paisatge urbà, vol prohibir aquells elements que enlletgeixin les façanes de la ciutat de Manresa, amb multes que anirien dels 300 als 3.000 euros. Un acte tan «lleig» com estendre la roba al balcó pot ser multat per considerar-lo incívic. I és que en aquesta ciutat modèlica, el què més importa és la imatge, no la realitat.
> 6

ARREU

Vaga de fam al CIE Zona Franca

A principis de febrer, diverses persones recloses al CIE Zona Franca de Barcelona, van començar una vaga de fam per exigir la seva llibertat i denunciar les condicions pèssimes en què es troben allà.
> 6

DOSSIER CENTRAL Des dels boscos: resistència contra la MAT

Editorial

Tal com podeu llegir en aquest nou número del pèsol negre algunes estem cansades. Cansades de moltes coses, però sobretot de la submissió, de la incapacitat de moltes de lluitar per allò que és seu per justícia. Algú podria pensar que en un context de crisi, atur i precarietat, la revolta, l'autorganització de les explotades i la lluita haurien d'estar en auge. Doncs no, aquí no. Aquí unes obeixen i de les que s'autoanomenen desobedients la meitat no estan per la feina. Aquí encara funciona allò de «no et queixis que encara sort que tens feina». Som una terra de vasalls, senyors feudals, carlins, beats i llepaculs. Això no és Grècia. Segurament ha faltat el treball previ de cultura, conscienciació, experiencies de lluita en positiu i gimnàstica revolucionària que diria el Joan Garcia Oliver. Segurament. Moltes ho provem, però ni som prous ni ho fem prou bé.

I pitjor ho tindrem quan el model de ciutat «Barcelona» s'estengui definitivament per la mateixa ciutat —això ja és casi un fet— i, fins i tot, més enllà de la capital. Sí senyores, ara ja es parla de la Catalunya-ciutat, aquest model que parcela la nostra vida en tots els sentits, també de manera espaial, fent cada cop més dificil qualsevol possibilitat d'autorganització i de lluita. Treballes a un lloc, dorms a un altre, consumeixes certes coses a un altre..., quedant aillats, cada cop més dividides i despullades enfront l'explotació i l'abús. A Barcelona, el model s'ha imposat, no amb poques resistències (forat de la vergonya, el xino, la Barceloneta, Collserola, Esplugues, etc.). Però s'ha imposat sense massa problemes. Ara ens toca a la resta. La Catalunya-ciutat ha quedat definitivament posada de manifest com a voluntat dels poders en fer-se pública la candidatura Barcelona-Pirineus per als Jocs Olímpics d'hivern 2022. La línia de Molt Alta Tensió (MAT), les nuclears i tot allò que fa referència a l'energia és l'element indispensable per a l'extensió del model. Precisament en aquet número podeu informar-vos abastament sobre aquestes infrastructures i les resistències que ha generat. Poden semblar poca cosa però ara mateix importantíssimes. Per això hem dedicat l'entrevista i el dossier central a escoltar, entendre i explicar el que és la MAT i com és la resistència generada en aquesta infrastructura a partir de l'okupació forestal al teòric emplaçament de la torre 114 de la MAT.

També podreu llegir com de perverses són les ordenances de civisme (a Berga també malgrat el que diguin els guais de la CUP). També tindreu coneixement del centre gairebé telúric per a la patuleia convergent en què s'ha convertit el monestir de Sant Benet de Bages, al complex Món Sant Benet de Caixa Manresa. Si llegiu amb atenció, també coneixereu la situació als centres d'internament d'immigrants o les darrers notícies dels presos. Podeu seguir les cròniques africanes de Barrikada, en aquest número ens parla de Gabón. També gaudireu d'un text del Senzill sobre els germans Sabaté que havia d'haver estat publicat al Combate que va aparèixer al gener. I com que mentre hi ha vida hi ha esperança sabrem com autogestionar-nos contra el poder amb un hort urbà, o què fer per assessorar-nos laboralment amb la recent creada CGT Berguedana. I per últim, exigim la llibertat immediata de l'Alfonso.

Salut i bona lectura i bon profit que estrenem apartat gastronòmic!

Directori llibertari de l'Alt Llobregat i Cardener

Berga

ATENEU COLUMNA TERRA I LLIBERTAT: c/ del Balç 4 baixos esquerra. Apt. 16, 08600 Berga. www.berguedallibertari.org

CENTRE D'ESTUDIS JOSEP ESTER BORRÀS: c/del Balç 4 baixos dreta. Apt. 16, 08600 Berga. Tel i fax: 938216747. cejeb@cejeb.org. www.cejeb.org

CGT
Carrer del Balç número 4 bxos
Telèfon 938 216 747
sad@cgtberga.org
www.cgtberga.org

Sallent

AMICS D'AGUSTIN RUEDA, CGT: c/ Clos 5, 1r, 08650 Sallent. Tel. 938 370 724. Fax 938 206 361. sallent@cgt.es. www.cgt.es/sallent

Manresa

CGT: c/Circumval·lació 77, 2n, 08240 Manresa. Tel. 938 747 260. Fax 938 747 559. flcgt@manre.e.telefonica.net www.cgtbarcelona.org/cgtmanresa

CNT-AIT/CSO VALLDAURA: c/ Jorbetes 15, 08241 Manresa. cnt_ait_manresa@hotmail.com www.cnt.es/manresa

CSO LA TREMENDA: c/ Hospital 24-26, 08241 Manresa
columnaclitoriana@hotmail.com

LADISTRI: c/ Puigterrà de Dalt 13, 08241 Manresa.

ZTA BANZAI: c/ de la Mel 21, 08241 Manresa.

Sumari

Pàgina 3:
_Jocs Olímpics d'hivern 2022 La Catalunya-ciutat s'esten.

Pàgina 4:
_Corrupció a la Moianesa.

Pàgina 5:
_Vic, la història es repeteix.

Pàgina 6:
_Vaga de fam al CIE Zona Franca.
_Ordre de recerca i captura per l'encausat del Kubotan.
_La democràcia que ens prohibeix estendre la roba al balcó.

Pàgina 7:
_Món Sant Benet i CiU: l'apropiació d'un lloc simbòlic.

Pàgina 8:
_Els noms dels carrers.

Pàgina 9:
_Si quien contamina paga... ¡Quien recicla ha de cobrar!

Pàgina 10:
_Cansades de tanta paciència mesurada.
_Breus (okupació Manresa).

Pàgines 11-14 (Dossier central):
_Des dels boscos: resistència contra la MAT.

Pàgina 15 (preses):
_Carta de Tamara
_La cadena perpètua de la democràcia.

Pàgina 16 (preses):
_LI-BER-TAD!

Pàgina 17 (història):
_Mi primer contacto con los hermanos Sabaté.
_L'anarcosindicalisme torna a Berga.

Pàgina 18 (Internacional):
_Cròniques d'un Gabon en temps de revoltes.

Pàgina 19 (autogestiona't...):
_Horts urbans contra petroaliments.

Pàgina 20 (antipatriarcal):
_Dones safata i altres explotacions dels cossos.

Pàgina 21:
_La carxofa Negra.
_ La recepta de la iaia Ramona.

Pàgina 22 (ressenyes i agenda):
_*Días Rebeldes.*
_*Jo també sóc catalana.*
_Agenda de març.

Pàgina 23 (poesia i còmic)

Pàgina 24 (entrevista):
_Pascual, membre de la Plataforma No a la MAT.

Qui som

Edita: Col·lectiu PÈSOL NEGRE. *El pèsol negre* no és el portaveu de cap entitat i per tant no representa a ningú més enllà de qui hi participa en cada moment. Com a col·lectiu només assumim, a grans trets, l'editorial. La resta de textos són responsabilitat de qui els fa. A qui li piqui que es rasqui.

Tancament d'aquesta edició: 4 de novembre de 2009.

En aquest número hi ha participat: Apatrida, Aprenent de malabarista, Barrikada, Cirne, Columna Clitoriana, Els pitjors de cada casa, Forever Mauri, Hiram Gascoigne, Iaia Ramona, Jon MCGorron, Juan Busquets, L'espurna, Libertad Manuel Pinteño, Mala herba, Milicianu, Pantera, Paninis, Pep i tu, Qualsevol com tu, Quechua, Roba Lliure, Roger, Supercarxofa, Solidari, Tamara, Trencant murs i Unx de Can Cristu.

www.berguedallibertari.org/pesolnou
On trobaràs tots els números en PDF, debats i altres informacions.

Contacta amb nosaltres:
pesolnegre@berguedallibertari.org

Jocs Olímpics d'hivern 2022: la Catalunya-ciutat s'estén

Hiram Gascoigne & Pep i tu
Manresa-Berga, febrer de 2010

L'anunci per part de Jordi Hereu, alcalde de Barcelona, de la candidatura de Barcelona-Pirineus per als Jocs Olímpics d'Hivern del 2022 posa de manifest tres voluntats. Una política del PSC i l'Hereu de voler-se mantenir en el poder en un context polític desfavorable per a ells. Una segona consistent en potenciar la imatge i el rol internacional de la ciutat, especialment en un creixent sector turístic. I una altre de desencallar inversions públiques en els sectors privats i d'infraestructures de la zona (recordeu el 92 però sobretot el fòrum on ningú sabia què era però que va ser molt útil a uns quants inversors immobiliaris). Les conseqüències pels Pirineus (o del què en queda) és accelerar el model de desenvolupament «Cerdanya»: «pan para hoy y hambre para mañana».

Rasos de Peguera i el «desenvolupament»

Ara fa un any, arrel del centenari de l'esquí a Catalunya als Rasos de Peguera vam publicar un article d'investigació, al número 43 (agost-setembre de 2009) del *Pèsol Negre* on denunciàvem el projecte de desenvolupament i reobertura que els propietaris del Rasos pretenien portar a terme tot demanant diners públics per fer-ho. El projecte presentat pels propietaris dels Rasos a la Generalitat de Catalunya constava de dues parts: d'una banda, un parc de fauna i flora amb àrea d'esquí nòrdic i raquetes i un centre esportiu d'alçada inclosa. I, d'altra banda, recuperar l'estació d'esquí modernitzada i amb un «snowpark» inclòs i ampliant el domini esquiable. També passava per la construcció d'un hotel amb 30 habitacions, un càmping i un petit camp de golf. Tot plegat costaria dotze o tretze milions d'euros que cercaven en les administracions. En l'esmentat article repassavem el conflicte sobre la titularitat dels rasos entre «Rassos de Peguera SA» i del Centre Excursionista Montserrat de Manresa. També repassàvem els «pelotazos» de la família Pujals-Bertran junt amb en José Guitard que estan darrere entre d'altres de «Rassos de Peguera S. A». Finalment, denunciàvem com ja havíem fet tantes vegades el model de desenvolupament que hi ha darrere de tot plegat. Recordem per exemple la denúncia al Parc de la Natura i l'ampliació del Berga Resort que vol fer el senyor Barniol del Càmping Berga i denunciat al pèsol negre número 41 (febrer-març de 2009). Precisament, acabem de saber que aquest projecte d'ampliació del Berga Resort tirarà endavant gràcies als ajuts que enguany li han concedit al senyor Barniol des de l'Instituto para la Reestructuración de la Mineria del Carbón y Desarrollo Alternativo de las Comarcas Mineras. En el mateix sentit la qüestió de la compra de l'aigua per part de Coca-cola a Gòsol havia estat un exemple d'aquest model irresponsable de desenvolupament, denunciat en aquesta revista, com ho són els cementiris nuclears que darrerament ocupen els mitjans de comunicació o la mateixa MAT de la qual podeu informar-vos abastament en aquest número del pèsol. Aquest model ha destrossat la Cerdanya i la Costa Brava i adaptant el seu discurs a la falsa «sostenibilitat» políticament correcte segueix avançant sense aturador. De fet, més que les protestes l'han frenat les crisis. Però bé, segueix sent clar que l'economia, el medi ambient, la cultura i el benestar social estan necessàriament lligats i és per tant fals pretendre progressar econòmicament en base de l'explotació social i del medi. Perquè aquests «emprenedors» acumulin riqueses i especulin amb el terreny, perquè muntin els seus negocis amb diners públics, perquè explotin laboralment i perquè destrossin el medi hipotecant el futur de la vida compten amb el concurs de tots els polítics (esquerres, dretes, independentistes, etc) i amb el silenci i la inacció còmplice de tothom.

Malgrat les pressions del sector privat per tal que el sector públic inverteixi en els seus negocis, els ritmes estan sent molt lents ja que la crisi ha frenat les inversions. De fet des de la publicació de l'esmentat article al pèsol han passat coses: el Refugi del Centre Excursionista Montserrat ha reobert (desembre de 2009) i una empresa, havent-se posat d'acord amb els amos de l'estació, vol fer activitats tot l'any. Això mateix podíem llegir al *Regió7* del passat 3 de gener on s'anunciava que era previst que passades les festes les persones que menaven el bar la Creu reobririen el restaurant mentre treballaven en un ambiciós projecte d'activitats de lleure a l'aire lliure per a tot l'any. Així doncs, aquest nou pla estratègic promogut segons Regió7 pels ceretans residents a Avià, Pere Mas i Gemma Elias (que no han vist què s'ha fet a la Cerdanya?), pretén d'acord amb «Rassos de Peguera SA» que en quatre o cinc anys hi hagi una oferta lúdica durant tot l'any. Les activitats les farien altres empreses, a «escala cooperativa» deien els promotors (cooperació entre empreses s'entén). I què hi volen fer? Doncs des de quads a curses d'orientació fins a una ruta vinculada al Ramon Vila Capdevila i és que per fer diners val fins i tot la vida d'un anarquista que va lluitar amb les armes contra tot aquest sistema destructiu nodrit amb iniciatives com aquestes (sobre maquis i turisme veure l'article «Territori de la poca vergonya» publicat al pèsol negre número 44 corresponent a l'octubre-novembre de 2009).

Jocs Olímpis d'Hivern 2022

Aquest lent però aparentment ferm avenç cap a la destrucció ha estat animat sobtadament per l'estrambòtic anunci de la candidatura de la marca Barcelona per als Jocs Olímpics d'hivern 2022. Hereu, l'alcalde de Barcelona, cerca poder mantenir-se al poder amb un anunci efectista i mediàtic que recordi la suposada «part bona» dels jocs olímpics de Barcelona 92. Tanmateix, la voluntat dels sectors econòmics que l'impulsen, més enllà del manteniment o no d'Hereu, és tenir l'excusa per tal que s'inverteixi en infrastructures i en els seus negocis privats. Això darrer pesa molt més que no pas la decisió presa pel PSC de Barcelona, en el congrés que el partit celebrà el 2008, de deixar de basar el creixement de la ciutat en grans esdeveniments, com el Fòrum de les Cultures de 2004 o les Olimpíades de 1992. Se certifica que aquell model estava «esgotat». Malgrat que per a molts progres barcelonins la proposta d'Hereu és contradictòria a les decisions del partit, no ho és tant com sembla: no es tracta de reconstruir la ciutat, sinó tot el país —això sí— sota el lideratge del poder econòmic de Barcelona, tant a nivell regional com internacional.

A aquesta aposta van córrer a afegir-s'hi els poders polítics i econòmics locals de la Catalunya pirinenca. Si el 13 de gener l'alcalde Hereu feia pública la candidatura Barcelona-Pirineus, l'endemà el president del Consell Comarcal del Berguedà i del Consorci de Turisme de l'Alt Berguedà, Sergi Roca, feia arribar a l'alcalde de Barcelona una carta donant suport i adherir-se a la candidatura pels Jocs Olímpics d'Hivern 2022 (Berguedà Actual 14 de gener de 2010). La voluntat en paraules del mateix Roca és que la candidatura ajudaria a un desenvolupament territorial i econòmic del tot necessari. La rapidesa i l'argumentació és clara, ja que el Berguedà és la comarca amb instal·lacions per als esports de neu més propera a Barcelona. Roca deia als mitjans: «Cal recordar que al Berguedà hi ha els Rasos de Peguera, el primer lloc on es va esquiar a Catalunya ara fa més de cent anys. També hi ha l'estació d'esquí de Coll de Pal que des de fa anys està treballant per densevolupar un projecte que enllaci amb les estacions de La Molina i Masella i aconseguir una important ampliació del domini esquiable del qual ja disposa el complex Alp 2500». Quatre dies després llegíem als diaris que de fet Roca havia ofert a Hereu que el Berguedà fos subseu olímpica, remarcant el potencial de la comarca i la necessitat de millorar infraestructures i equipaments de les estacions. Els darrers oferiments que afecten a la comarca són l'anunci del Port del Comte per acollir els salts d'esquí (10 de febrer). En aquesta mateixa direcció es pronuncià també el president de la Cambra de Comerç de Girona, Domènec Espadalé, en oferir Puigcerdà com a subseu dels jocs i sol·licitar que a la Molina i a la Masella s'hi organitzin les proves d'esquí alpí (Diari de Girona, 5 de febrer de 2010). En aquesta situació de demandes i oferiments diversos, ens podem trobar que, en lloc de qüestionar el model de creixement, les diferents comarques pirinenques competeixin entre elles per acollir el major nombre de seus i instal·lacions i, per tant, d'inversions.

Una de les claus centrals de tot plegat la podíem llegir al diari Avui el 16 de gener. Sota el títol de «Barcelona tancarà costures si té els Jocs» s'anunciava la voluntat que amb les noves infraestructures Barcelona (llegeixis un model socio-econòmic concret) superés els límits de la ciutat. Concretament a l'article s'anunciava que la segona fase de la progressió de la Barcelona-ciutat a la Catalunya-ciutat (2015-2022) arribaria amb la materiralització d'alguns projectes, alguns previstos des de fa anys. L'aspiració de construir la Catalunya-ciutat, o el que és el mateix, que tot Catalunya esdevingui Barcelona, és força antiga i profunda. Les seves arrels es troben a l'inici del segle XX amb el noucentisme de la burgesia catalana i que, progressivament, fou assumida pel conjunt de la classe política catalana i pels urbanistes i arquitectes al seu servei.

La primera fase d'aquesta progressió és, és clar, l'ampliació del metro amb l'L9 i el perllongament de l'L2, l'estació de la Sagrera, el túnel d'Horta, el túnel de la Conreria, la línia orbital ferroviària i el Quart Cinturó,

Contínua a la pàgina següent >>

entre d'altres. Aquests són projectes

Vé de la pàgina anterior >>

que canviaran la fesomia del rerepaís de la capital i que han de facilitar la consecució d'una segona fase, amb infraestructures que han de permetre accedir fàcilment als Pirineus. Entre les obres hi ha els desdoblaments planificats de les carreteres de Berga-Bagà i de Lleida-Sopeira, el desdoblament futurible del túnel del Cadí, la construcció del túnel de la collada de Toses o de la variant de Ribes de Freser. El mateix 14 de febrer Hereu en una visita a Espot (Pallars Sobirà) per cercar suports insistia en la necessitat de millorar les infraestructures i segellar una «unió irrompible» entre els intressos de Barcelona i els dels sectors turístic i de la construcció i dels alcaldes de les comarques pirinenques.

El pitjor del cas és que aquestes infraestructures es faran tant sí com no, independentment de la celebració dels Jocs Olímpics. La C-16 és sens dubte un dels exemples paradigmàtics de la construcció de la Catalunya-ciutat pensada per i des de Barcelona. Ja als anys 1930 s'havia plantejat la necessitat d'obrir a Barcelona la Catalunya central i els Pirineus seguint el Llobregat. Per les circumstàncies històriques, aquell projecte no es reprengué fins als setantes i vuitantes, moment a partir del qual es construí l'autopista de Terrassa a Manresa o s'obrí el Túnel del Cadí. A mesura que es consolidava el Pirineu com l'espai de cap de setmana i de vacances de la població metropolitana, quedava cada cop més justificat la construcció de variants al llarg de la carretera de Manresa a Berga, el seu desdoblament o la seva conversió en autopista. Resten pendents el desdoblament de Berga fins al túnel del Cadí i la mateixa ampliació del túnel. Tanmateix, Barcelona no només vol estendre's fins a Puigcerdà; el projecte és més ambiciós: cal arribar fins a Tolosa i, des d'allà, París travessant els Pirineus pel túnel de Puymorens (a la Catalunya Nord). En aquest sentit, diversos ajuntaments d'aquest eix Barcelona-Tolosa, entre els quals els de Manresa, Berga i Puigcerdà, ja han mostrat el seu interès i suport des de la xarxa de municipis de la E-9, constituïda el 2008. Els Jocs Olímpics d'Hivern de 2022 són només l'excusa i una justificació autogenerada. Per Hereu tot és redueix a emmascarar-ho, emotivament, així: «Els meus avis van baixar des del Pallars Jussà per construir Barcelona. Ara s'ha de revertir aquest impuls i donar força al país des de la capital» (El Periódico de Catalunya, 15 de febrer de 2010). «Apaga i vámonos».

Corrupció a la Moianesa

L'espurna
Manresa, febrer de 2010

Tot i que Moià és un poble relativament petit (no arriba a les 6.000 habitants) és un dels pobles més endeutats de Catalunya. Aquest endeutament es deu a la mala gestió de l'equip de govern de Moià, governat per CiU des de fa més de 20 anys, i a les irregularitats de l'empresa municipal Moià Futur S.A. A causa dels alts nivells d'endeutament que ha assolit l'Ajuntament de Moià es va haver de recórrer a un Pla de Sanejament tutelat per a la Diputació de Barcelona. Aquest Pla de Sanejament preveia un increment fins a l'1,10% de l'IBI per tal d'augmentar la recaptació municipal. Al mateix temps, preveia retallar de manera significativa les despeses municipals. Tot i les promeses de l'Alcalde Montràs de rebaixar l'IBI de cara l'any 2010, finalment no es pot aplicar aquesta rebaixa ja que incompliria el Pla de Sanejament. La pujada de l'IBI (promig de 82%) i la mala gestió municipal van provocar una mobilització veïnal que va culminar amb la creació de la Plataforma Moià Diu Prou!.

Aquesta Plataforma juntament amb altres partits polítics de l'oposició han estat investigant els comptes municipals i han denunciat que les irregularitats de la gestió municipal han comportat resultats negatius de tresoreria, els quals van arribar a finals de 2008 a 8,5 milions d'euros, deutes bancaris de 8,2 milions d'euros i un desequilibri financer de 4,5 milions d'euros de la societat municipal MoiàFutur S.A. Aquesta empresa ha estat acusada per irregularitats de contractació d'obres. Segons dades extretes de la denúncia, dues obres adjudicades per un import inicial total de 4.633.296,44 € van ser incrementades, al cap de pocs dies i abans de començar la seva construcció, fins a la xifra de 9.235.134 €, a través de l'adjudicació directa a les mateixes empreses concessionàries, sense nou concurs ni nova concurrència d'ofertes. En una d'aquestes obres es va adjudicar un projecte tècnic de 243.600 euros sense concurs ni expedient de contractació obert. Les xifres també inclouen un reconeixement extrajudicial de crèdits per un import de 3.490.884,82 d'euros, que corresponen a obres efectuades, sense dotació pressupostària, en els exercicis 2004 i 2007.

Un Ajuntament de luxe

Una de les coses més denunciades i que ha aixecat gran indignació són les altes despeses de l'equip de govern. Les despeses de dietes i locomoció d'algunes membres del govern municipal de CiU, inclòs l'alcalde, no tenen una deguda justificació documental i les que en tenen marquen unes altes xifres. Segons les dades fetes públiques al blog de la Plataforma Moià Diu Prou!, les despeses de l'equip de govern de l'exercici del 2007 ascendeixen a 17.136 euros, dels quals 1.437 són extres com licors, tabacs o vins amb marques com Henri Abele R., Martin Codax, Abadal Chardo o Cardhu. L'any 2008 les dietes augmenten a 12.264 dels quals 1.089 euros corresponen a extres. Algunes de les factures d'aquests àpats es feien en caps de setmana.

Protesta de la Plataforma Moià Diu Prou! en l'acte institucional del 11 de setembre de 2009

Passivitat institucional

Les obres gestionades per l'empresa Moià Futur S.A., a banda de presentar fortes irregularitats, actualment estan paralitzades. Són les obres del pàrquing subterrani, el nou Centre d'Atenció Primària (CAP) –parada des de fa més d'un any– i l'Edifici Caserna d'habitatge públic. Totes elles estan paralitzades per la manca de pressupost i finançament. Aquesta situació de desequilibri financer i irregularitats va portar a la Plataforma, juntament amb altres partits polítics, a presentar al·legacions i cartes de denúncia davant el mateix consistori i el Tribunal de Comptes de Madrid, tot i no obtenir cap resposta a les cartes i al·legacions. A finals de gener, la Comissió Parlamentària de la Sindicatura de Comptes va rebutjar la investigació d'aquest ens dels comptes de l'Ajuntament de Moià i de l'empresa municipal MoiàFutur S.A. amb els vots contraris de CiU i PSC.

MoiàFutur S.A.

Aquesta empresa municipal constituïda a mitjans de l'any 2007 com a Societat Anònima, és l'encarregada de la gestió i administració de les activitats econòmiques de promoció i construcció d'habitatges socials, així com d'altres instal·lacions relatives a serveis d'interès públic en el terme municipal de Moià. Actualment el seu Consell d'Administració està format únicament per persones tècniques i membres de l'equip de govern (CiU). El president de l'empresa municipal és el mateix alcalde Josep Montràs i com a administradors també hi són presents alguns regidors. Entre alguns noms del Consell d'Administració també es troba, en qualitat de tècnic, Jordi Huguet i Farré. Aquesta persona va estar involucrada en el famós *cas del 3%*, acusada l'any 2005 pel cobrament de comissions il·legals per l'adjudicació d'obres quan estava com a Cap d'Àrea Tècnica de l'empresa Adigsa. Per si no fos prou, aquesta mateixa persona ha estat la qui ha fet el projecte tècnic del nou Pla d'Ordenació Urbanística Municipal de Moià a través de l'empresa Enginyeria Inalba. Per "casualitats" de la vida aquesta empresa és de Mollerussa, d'igual procedència que l'empresa adjudicatària d'una de les obres gestionades per MoiàFutur S.A., la constructora Garrofé Roca S.A. I per si no fos prou, alguns mitjans de comunicació han fet palès que hi ha relacions familiars entre algun membre del Consell d'Administració amb aquesta mateixa constructora.

En resum, les irregularitats en la contractació de Moià Futur S.A. van encaminades en que la pujada del preu inicial d'obra no ha obtingut cap nou concurs públic i s'ha adjudicat a la mateixa empresa concessionària. Per tant, es podria extreure que en el concurs inicial d'adjudicació d'obres, les empreses constructores hipotèticament escollides oferien un preu a la baixa, podent ampliar aquell pressupost a posterior un cop adjudicada l'obra.

Mobilització popular

Des de la creació de la Plataforma Moià Diu Prou l'any 2009, els actes de protesta han augmentat en el municipi. Aquesta Plataforma ha organitzat xerrades informatives (algunes, fetes al carrer, han estat desallotjades per la policia), accions i campanyes de protesta (banderoles als balcons, accions als plens municipals...) contra la mala gestió municipal. Arran d'una de les mobilitzacions portada a terme el dia 11 de setembre de 2009 a l'acte institucional de l'ajuntament amb el convidat Felip Puig (CiU), una persona de la plataforma va rebre una amenaça telefònica de Carme Farrer, esposa de l'alcalde. Aquest fet va ser portat als jutjats de Manresa vist per sentència.

Vic: La història es repeteix

Cirne

Sallent, febrer de 2010

Tota la història de la humanitat ens indica que l'èxit reproductiu i expansiu de la nostra raça és, ni més ni menys, que la seva capacitat de adaptar-se al medi, i, quan aquest és massa agressiu o inhòspit, el desplaçament de la comunitat, tribu o col·lectiu d'humans cap altres terres més acollidores.
Aquesta capacitat és la que ha donat a la nostra raça l'status que avui tenim sobre els altres sers vius del nostre planeta. Quasi ens hem convertit en una plaga, en molts casos, devastadora i destructora del propi medi on vivim.
Tenint en compte aquests factors, el fenomen que avui diem immigració, no és més que un instint natural i necessari pels humans. En tots els llibres d'història humana es diu migració, i la dita història n'està plena.

Des dels congèneres de Lucy, a la zona dels grans llacs d'Àfrica, les tribus celtes, els grecs de la Capadòccia, els gots, els visigots, els àrabs, els francs, els exiliats de guerres i desastres naturals... tots tenen el mateix objectiu al deixar la terra on han nascut, el de millorar les seves condicions de vida i buscar un lloc on poder portar-la amb dignitat, encara que per desgràcia, algunes migracions fossin violentes i, per l'ambició d'alguns, enfrontessin pobles sencers els uns contra els altres.
Pensem que totes les cultures, llengües i progressos de la humanitat no haguessin existit sense aquestes migracions massives de la història humana. I quan dic totes les cultures, dic TOTES, inclosa aquella que amb tan esforç es defensa des de aquí, a Catalunya.

A Catalunya han passat i s'han establert moltes comunitats humanes. Coneixem els primitius habitants de les coves, que, sembla ser, van ser descendents dels qui van venir de les sabanes africanes. Coneixem de la cultura del íbers, sens dubte filla de les influències de les barreges de cultures celtes, druídiques i del sud de la península. Després vingueren els grecs, els cartaginesos, els fenicis, els romans, els pobles de l'est d'Europa i, mes recentment, els àrabs i els francs. Som el que som gràcies a ells, al "popurri" de pobles que ens han habitat. En l'actualitat, les societats modernes capitalistes han dividit l'antigament coneguda com a classe obrera en dos; uns són productors bàsics i els altres són productors consumidors. Els segons viuen a la part del planeta coneguda com a primer món. Són la base del món capitalista.

Aquests habitants viuen d'una bona part dels recursos naturals i del treball quasi esclau de la resta del món. Gaudeixen de serveis bàsics de sanitat, educació manipulada i, amb les almoines dels que veritablement s'enriqueixen, poden fins i tot comprar o llogar casa, cotxe, roba, internet, etc. Aquesta és la raó d'existir de molta gent i és aquesta forma de vida "digna" a la que aspiren les altres persones.
Tan se val si aquesta "vida millor" que tan volen els migrats actuals és racional i natural, és la que ells veuen pels mitjans de comunicació global. Tenen tot el dret com a humans a desplaçar-se allà on vulguin i establir-se allí on els hi sembli millor.

Tenint en compte tot això i sabent que actualment nosaltres no som "poderosos", sinó simples consumidors i productors de la riquesa que uns pocs gaudeixen, i que hem nascut aquí perquè així ens ha tocat, ¿com és que fem encara cas dels qui diuen que la "nostra" terra ho és en exclusiva si ni tant sols tenim propietat natural sobre ella?
On és la solidaritat humana envers aquells qui han de deixar la seva terra per necessitat?

Els fets de Vic, provocats per la decisió d'un equip de govern municipal, desesperat per la manca de recursos econòmics per atendre les necessitats bàsiques de les persones més desafavorides de la nostra societat – immigrants o no -, intentant fer sortir a la llum un problema realment existent en tots el municipis, ha donat ales a les opinions racistes dels ignorants i dels interessats en dividir el poble obrer, que és el mateix a tot el món.
És veritablement criticable la forma en que ho han fet i, encara més, veure com es desdeien d'allò que havien dit. Realment és vergonyós, però no es pot esperar més d'uns polítics que tenen por de la gent a qui governen.
Més aviat sembla que vulguin demostrar que ells també poden esgrimir el discurs racista, feixista i ignorant de l'Anglada, que no cal votar-lo; ells ho poden fer tant malament com faci falta. Tenen, en definitiva, por de perdre el govern i el poder.
Quan els governants opinaven que eren temps de "vaques grasses" - per a ells i els seus amos -, van voler augmentar el número de consumidors fent publicitat per tot el món dels seus productes i van "obrir" les fictícies portes del seu "paradís". Així com també van permetre que empresaris, banquers i especuladors varis explotessin persones de la manera que els donés la gana. Ara doncs, haurien d'obligar als qui van acumular grans fortunes a pagar els serveis socials bàsics de totes aquelles persones que no poden fer-ho per si mateixes, siguin d'aquí o no. Aquí no hi sobra cap persona.

Els governants del malanomenat primer món es gasten cents i milers de milions d'euros en enviar soldats a fer la guerra pel petroli, així com inverteixen centenars de milions a rentar-se la cara a Palestina. Donen ajudes als bancs i a les multinacionals quan "no hi guanyen prou" i no són capaços de reclamar-les quan aquests tenen beneficis.
Sabent que aquestes ajudes als bancs surten dels impostos que paguen els consumidors productors, quina confiança poden donar els governants "demòcrates" que ens deixen votar?
Els interessos que defensen són ben clars..I nosaltres? Què podem fer?

No podem fer cas dels rumors que es fan córrer per tot arreu. Si hi ha unes minses ajudes socials, han de ser per a tothom a qui li faci falta. És més, hem d'exigir de nou la renda bàsica a càrrec dels grans bancs i multinacionals que ens donen la puntada al cul quan no els hi fem falta o no els donem l'escandalós benefici que ells volen.

Hem d'ajudar-nos mútuament, sense mirar quin és l'origen natal, cultural, religiós... hem de pensar que som iguals i totes, a qualsevol part del món, tenim les mateixes necessitats. Som part d'una única comunitat global i hem d'avançar cap a una societat on no hi hagi lloc ni per l'ambició, ni la desconfiança, ni la ignorància.
No podem deixar que els qui ens exploten la vida ens enfrontin.
No oblidem la història, sinó, la repetirem.

Federació Local de Sallent
Sindicat de Mineria
Sindicat d'Activitats Diverses
c/ Clos, 5 1r
08650 Sallent
Tel 938 370 724
Fax 938 206 361
sallent@cgt.es
CGT
www.cgtsallent.org

centre d'estudis
JOSEP ESTER BORRAS
Recerca i difusió de la història social de l'Alt Llobregat
ARXIU, BIBLIOTECA I LLIBRERIA
Carrer del Balç número 4 baixos dreta
Ap. de correus 16, 08600 BERGA
cejeb@cejeb.org
www.cejeb.org
Membre de la Xarxa de Biblioteques Socials
www.xarxabibliosocials.org

Ateneu columna terra llibertat
Adherit a la Xarxa Anarquista
www.xarxanarquista.org
www.berguedallibertari.org
/ del Balç 4 bxos // Ap. correus 16, 08600 BERGA
actll@berguedallibertari.org

El Senzill
Guerrilla i presó d'un maquí
Joan Busquets Verges
Joan Busquets Verges, el Senzill, és un company llibertari que va fer de guerriller. El Joan va actuar, entre d'altres, amb Ramon Vila i Marcel.lí Massana, anarquistes de la CNT que no van donar-se per vençuts i, acabada la guerra, van continuar la lluita.
Podeu trobar-lo en distribuidores alternatives i algunes llibreries. També podeu demanar-lo directament als editors, el Centre d'Estudis Josep Ester Borràs. Preu: 12 euros
Comandes a: cejeb@cejeb.org

Assessoria laboral gratuïta:
Dijous de 17.30 a 19.30 h
Carrer del Balç 4 bxos
Tel. 938 216 747
sad@cgtberga.org
Apartat de correus 16 de BERGA 08600
CGT
www.cgtberga.org

La democràcia que ens prohibeix estendre la roba al balcó

Roba lliure
Manresa, febrer de 2010

En època de crisis, quan les arques de l'administració se senten més buides que mai esquitxades constantment per casos de corrupció, és quan es justifica la necessitat d'aplicació de noves ordenances absurdes per incrementar la capacitat recaptatòria. La intrusió directa de l'Estat en tots els àmbits de la vida de les persones, pretén reduir al mínim la capacitat de decisió.

En aquesta ocasió, una nova ordenança del paisatge urbà, vol prohibir aquells elements que enlletgeixin les façanes de la ciutat de Manresa, amb multes que anirien dels 300 als 3.000 euros. Un acte tan «lleig» com estendre la roba al balcó pot ser multat per considerar-lo incívic. I és que en aquesta ciutat modèlica, el què més importa és la imatge, no la realitat.

De la mateixa manera que s'oculta la deixalleria, per evitar veure quina enorme quanitat de residus generem, també es volen ocultar els aires acondicionats i les antenes parabòliques. No fos cas, qüestionéssim la necessitat d'aquests productes de consum. Tot i que s'augmenta la gamma de colors a utilitzar per a les façanes, es continua delimitant alguns colors prohibits no fós cas que es deixés pas a la imaginació. Per justificar l'aplicació d'aquesta nova ordenança, es realitzà, com ja ve sent habitual, un «fabulós procés de participació ciutadana», amb una mostra de la democràcia ciutadana que impulsen que sol tenir una participació màxima d'una cinquantena de persones de les més de 70.000 censades a la ciutat.

Sens dubte, aquesta ordenança no afecta al terrorisme urbanístic impulsat des de fa temps per constructores i immobiliàries que han acabat amb edificis històrics del Barri Antic com el què hi havia al carrer hospital de Manresa. Així com tampoc limitarà l'activitat dels culpables d'aberracions arquitectòniques com el pàrquing de la Plaça de la Reforma, l'edifci de la nova Seu Judicial o l'aniquil·lació de la Fàbrica Nova. Per a totes elles, les activitats poden continuar tranquil·lament sense problemes. Tampoc parla dels rètols de bancs i empreses diverses; de les tanques publicitàries que embruten la ciutat o dels polígons industrials que estan acabant amb les veritables zones verdes de la comarca.

Aquesta nova ordenança, que s'uneix a les existents, mostra el model «de conscienció de la població» a través de les multes. S'uneix a aquelles que ja delimiten activitats com la manera en què hem de treure a passejar els

gossos, els llocs on hem d'orinar o la manera de queixar-nos (amb pintades no, sobretot!). S'uneix també a la tendència generalitzada d'eliminar qualsevol símbol divergent. Perquè per mantenir neta la ciutat, també es paguen els bitllets de tren a persones sense casa per tal que se'n vagin de la ciutat, o s'identifica i extradita a persones sense papers perquè no siguem conscients del malestar que provoca el nostre nivell de vida a la resta del món econòmicament empobrit. Això és la democràcia: un sistema que ens prohibeix estendre la roba al balcó.

Vaga de fam al CIE Zona Franca

Trencant murs
Manresa, febrer de 2010

A inicis de febrer, diverses persones recloses del CIE Zona Franca de Barcelona, van començar una vaga de fam per exigir la seva llibertat i denunciar les condicions pèssimes en què es troben allà.

A Espanya hi ha 10 Centres d'Internament per a Estrangers oficials, dos centres d'estància temporal, a més de centres informals de dubtosa legalitat. Aquests centres han sigut creats suposadament per retenir els estrangers que es troben de manera «il·legal» a l'Europa Fortalesa i esperen a ser expulsats. Però la realitat és que es tracta de presons tancades amb sistemes de seguretat, horaris fixes i cel·les com la resta de presons. Amb la reforma de la llei d'estrangeria s'ha ampliat la permanència a 60 dies.

El CIE Zona Franca va ser inaugurat a l'agost del passat 2009 per substituir el de la Verneda que ja havia estat denunciat per ONGs i fins i tot el Defensor del Poble, per les seves condicions miserables, en un soterrani sense pati ni llum natural. L'actual centre de Zona Franca va ser presentat com una «millora», però la realitat és que s'hi han accentuat les característiques penitenciàries, amb seguretat electromagnètica, cel·les amb barrots, videovigilància, visites de familiars amb restriccions...

En nombroses ocasions s'han denunciat tortures i maltractes per part de la policia nacional que gestiona aquests centres i sumant-hi les condicions en què es troben les persones privades de llibertat que allí es troben, no és d'estranyar que s'hi gesti la revolta.

Aquesta vegada, la vaga de fam la va començar una persona georgiana que seria expulsada, però d'altres s'hi van sumar ràpidament de manera espontània. Aquesta situació va durar diversos dies amb que això suposava per a la seva salut i sense cap tipus d'assistència mèdica. Els mateixos presos han comentat que la Policia Nacional, per tal d'obligar-los a abandonar la vaga de fam, els ha amenaçat i apallissat. Finalment, van voler expulsar a un d'ells i els van introduir per la força en un avió, però aquest va continuar resistint, cridant i donant petades a dins mateix de l'avió. Davant d'això, va aconseguir aturar la seva pròpia expulsió, tot i que continua internat al CIE Zona Franca.

A dia d'avui, diverses persones continuen en resistència i en vaga de fam per la seva llibertat.

LLIBERTAT PER A TOTES LES PRESES!
TRENQUEM ELS MURS DE L'APARTHEID EUROPEU!

l

Ordre de "recerca i captura" per a l'encausat del Kubotan

Solidari
Manresa, febrer de 2010

Just abans d'acabar aquesta edició, el jutjat penal nº12 de Barcelona ha emès una ordre de recerca i captura contra Alfonso H., el jove condemnat a tres anys de presó pel cas kubotan.

Els fets pels quals se'l processa es remunten al maig del 2007. Una manifestació per la llibertat d'expressió convocada per l'Assamblea d'Okupes de Barcelona fou cercada pels Mossos d'Esquadra, que agrediren a diverses persones amb un punxó anomenat Kubotán. Davant les múltiples provocacions, una persona encaputxada es defensà tot propinant un cop de puny contra un Mosso d'Esquadra.

S'acusà a l'Alfonso de ser l'autor material del fet. Durant el judici, els advocats de la defensa esgrimiren reiteradament que la utilització del kubotán no està contemplat dins del codi intern que regula l'ús d'armes per part del cos dels Mossos d'Esquadra, i que per tant, actuaren il·lícitament. Aquest fet hauria d'haver estat més que suficient per a absoldre l'Alfonso.

La secció 15ª de l'Audiència Provincial de Barcelona (la mateixa que concedí la llibertat provisional de Fèlix Millet) avalà la condemna de 3 anys de presó i 4000 euros d'indemnització interposada a l'Alfonso.

La magistrada Maria Jesús Solana Talavera, ha emès recentment una ordre de cerca i captura abans que es resolgués l'indult interposat pel condemnat.

Durant els últims mesos, moltes han estat les activitats i accions desenvolupades per a difondre el cas i per a exigir la llibertat de l'Alfonso.

Solidaritat Activa amb l'Alfonso!
Llibertat presos i preses!

Món Sant Benet i CiU: l'apropiació d'un lloc simbòlic

Hiram Gascoigne
Manresa, febrer de 2010

El poder simbòlic: espiritual, polític i econòmic de Sant Benet de Bages

Per entendre la relació entre Sant Benet i CiU cal primer fer una referència històrica d'aquest lloc de concentració de poder i d'aspiracions polítiques. El monestir de Sant Benet de Bages, al terme de Sant Fruitós de Bages, però situat just davant de Navarcles, fou un dels principals poders senyorials de la Catalunya central des del segle X fins a inicis del segle XIX. La comunitat benedictina de Sant Benet era propietària d'una considerable superfície de terres agrícoles i forestals, infraestructures (ponts, molins, canals...) i edificis; cobrava impostos; tenia jurisdiccions judicials i senyorials... Amb la revolució liberal el seu poder s'anà substituint pel de l'Estat (pèrdua de jurisdiccions i propietats), amb la conseqüència que el monestir fou clausurat i s'anà degradant al llarg del segle XIX. Paral·lelament, al costat s'hi construïren fàbriques tèxtils i una colònia industrial.

Des de la burgesia catalanista (ancorada en la Renaixença, el noucentisme i el modernisme) anaren sorgint reclamacions i propostes de rehabilitació d'aquell edifici, al més pur estil del romanticisme, que buscava les arrels de la catalanitat en els espais de poder del feudalisme, en l'art romànic i la religió cristiana. En aquest context, a principis del XX fou comprat per la família del pintor Ramon Casas, que el rehabilità parcialment i l'amplià amb noves dependències, i el convertí en una residència d'estiueig. Tanmateix amb el franquisme el monestir fou abandonat de nou i continuà el seu procés de degradació.

Finalment, a principis dels 2000, Caixa Manresa el comprà, juntament amb la fàbrica i la colònia industrial, amb l'objectiu de rehabilitar el conjunt i convertir-lo en un important complex turístic i de restauració, de convencions i congressos, i d'investigació en alimentació i salut. L'elecció de Caixa Manresa no fou innocent, ja que havia estat carregat amb un fort poder simbòlic per part de la burgesia catalana.

Des de la seva inauguració, l'èxit del complex «Món Sant Benet» ha estat relatiu. Les xifres de turistes que el visiten i, especialment, el perfil dels turistes no acaben de ser els esperats. Tanmateix Caixa Manresa ha aconseguit convertir-lo en un lloc referent quant a convencions i congressos de grans empreses, associacions i think tanks, que han comptat amb la presència de personatges com Jordi Pujol, Felipe González, Felip de Borbó, Ferran Adrià..., i tota una llarga llista d'empresaris i polítics (ja siguin convidats o bé necessitats de fer-se la foto o compartir taula amb algun personatge mediàtic).

L'apropiació de CiU: «l'esperit de Sant Benet»

En aquest context cal entendre l'aposta de Convergència i Unió per convertir Món Sant Benet en el seu «fortí», dissenyada i dirigida per David Madí, secretari executiu de Comunicació i Estratègia del partit (i, com a tal, director de la campanya electoral d'Artur Mas). Segons ell «el complex pot esdevenir el fortí habitual de trobada per a actes importants», tal com ho expressà per a *Regió 7* (28-12-09).

En el darrer any CiU s'hi ha reunit en dues ocasions. El primer cop fou el 21 de març de 2009, on s'hi celebrà el Consell Nacional de Convergència Democràtica de Catalunya (CDC), durant el qual, a més de l'aprovació de diversos informes polítics, s'aprovaren les llistes dels candidats a les eleccions al Parlament de Catalunya d'aquest 2010, sense establir-ne l'ordre definitiu, i la llista dels candidats a les eleccions al Parlament europeu del juny d'aquell any, establint a Ramon Tremosa com a número ú. El segon cop ha sigut aquest passat 17 de gener de 2010, data en la qual s'hi celebrà el Consell Nacional de CiU. L'únic punt de l'ordre del dia era l'aprovació i nomenament d'Artur Mas com a cap de llista de les eleccions al Parlament. Així mateix, David Madí anuncià que, en el cas que CiU guanyi les eleccions, el partit hi celebrarà també el seu primer Consell Nacional després de la victòria electoral i, possiblement, de què seguirien. En aquest sentit la voluntat és vincular aquest lloc amb els èxits de CiU.

Tècnicament la celebració dels consells nacionals a Sant Benet respon a una modificació dels estatuts del partit, duta a terme el juliol de 2008. Segons implanta el nou articulat, els Consells nacionals cal fer-los, almenys un cop a l'any, fora de la regió metropolitana de Barcelona: és a dir, no reunir la cúpula del partit en un hotel de Bellaterra, com és habitual.

Diversos dirigents de CiU a Sant Benet

Al marge d'això, des de CiU s'apunten dos motius principals per convertir Sant Benet de Bages en la seu dels consells i altres actes d'importància. En primer lloc, un d'estrictament geogràfic. Per a molts el Bages, i per extensió la Catalunya central, representa «el cor de Catalunya». CiU aposta per representar políticament aquest cor, tant en un sentit metafòric (el cor de Catalunya: l'ànima, l'essència de la catalanitat i del país) i territorial (la Catalunya central és un punt d'especial atenció pel partit nacionalista, ja que és un dels seus feus quant a vots obtinguts i, alhora, que el PSC i ERC els ha anat «prenent»). El segon motiu és simbòlic, en relació amb la concentració de poder espiritual, econòmic i polític. Per CiU el complex de Sant Benet de Bages és «una combinació de tradició i modernitat i té la vocació d'excel·lència». En aquest darrer sentit s'entén que s'abandoni Bellaterra, que no té ni simbolisme ni èpica! La connexió simbòlica entre el projecte de CiU, Món Sant Benet i Catalunya es produeix a diferents nivells discursius, la combinació dels quals dóna com a resultat el que Artur Mas, durant el Consell nacional de 17 de gener, va definir com a «esperit de Sant Benet». En primer lloc, i recorrent al passat, s'estableix una associació entre el monestir de Sant Benet, sempre referit com d'estil romànic (malgrat els diferents estils arquitectònics existents acumulats al llarg de 10 segles), i la història (mil·lenària) de Catalunya i les arrels de la catalanitat.

D'altra banda, i en aquest cas recorrent al present i al futur, amb la reforma del complex de Sant Benet es vol representar un esperit destinat a la reconstrucció del país (després de la desfeta que representa el Tripartit i la crisi econòmica) i que vol portar-lo a viure amb tota modernitat el segle XXI. Concretament es fa referència a emular a «la gent que va reconstruir el monestir», és a dir, a Caixa Manresa. Abans de Mas l'estratègia desenvolupada per David Madí ja va ser aplicada per l'agrupació de CiU de Manresa, al capdavant de la qual hi ha Alexis Serra. En un escrit que publicà l'abril de 2009, poc després del primer Consell nacional celebrat a Sant Benet, Serra ja reivindicava el rol de Món Sant Benet i Caixa Manresa com a exemples a seguir. En tercer lloc, s'assumeixen també aspectes de la comunitat cristiana benedictina (fundada per la persona que fou Sant Benet). En aquest sen tit Artur Mas reinterpretà la «regla de Sant Benet» (que data del segle VI i que es resumeix en «pax, ora, et labora») per tal de definir l'estratègia electoral: una campanya pacífica i sense atacs al Tripartit. Ja Ramon Tremosa, durant un míting per a les eleccions europees, havia fet ús de la «regla de Sant Benet», criticant el Tripartit tot utilitzant la màxima «Si el pare abat no és bo, no fa falta la regla. Si és dolent, no hi ha cap regla que el salvi».

És obvi que aquesta estratègia —recórrer al simbolisme dels llocs o de la història— no és gens nova. En el context català, a més, no ha sigut l'única en la precampanya de les eleccions al Parlament d'aquesta tardor; és el cas d'Esquerra Republicana de Catalunya (ERC): a finals de setembre de 2009 Puigcercós es va fer ungir candidat a la vall de Núria, amb el santuari de fons, i rematant-ho amb una procession fins dalt de tot del Puigmal. ERC no només es va avançar uns mesos a la proclamació del candidat en un lloc simbòlic del catalanisme, sinó que a més ho va fer en un lloc associat durant molt de temps a Jordi Pujol, que hi anava d'excursió cada dos per tres.

Els noms dels carrers

Milicianu & Pep i tu
Berga, febrer de 2010

Si vols saber quina és la ideologia hegemònica d'una societat un mètode senzill i molt revelador és fixar-te en els noms dels seus carrers i places. L'exemple de Gironella és especialment clar: l'avinguda principal de la població durant el període republicà va portar el nom de Joaquim Penina veí de la població que fou el primer afusellat a causa de les seves idees anarquistes per la dictadura d'Uriburu a Argentina. Ara i des de la transició el nom de la via és Avinguda Catalunya. A Berga des de fa anys hem volgut visibilitzar aquest fet, per mostrar el conflicte entre dominants i dominats i ho hem fet a través de mitjans diversos.

A Berga, com la majoria de poblacions, els carrers porten noms de capellans, militars, cacics, nobles, intel·lectuals del poder, burgesos i altres perles. Tots ells homes d'ordre, i tots ells d'una moral i historial repugnant. Gent poderosa que van exercir molt patiment, per activa o per passiva, als seus contemporanis que no van ser poderosos. A Berga en aquesta colla de malparits, pares de la pàtria i la cristiandat els diuen «Berguedans il·lustres». Naturalment la gent no ens hi fixem en aquests elements simbòlics, tot i que no deixen de ser un símbol més de la nostra esclavitud. Fins i tot hi ha qui és «fan» de la mare de Déu, de les capelletes, de militars com Manso Solà o capellans castrenses com Mossèn Armengou. Però bé, sempre hi ha hagut i sempre hi haurà esclaus agraïts, xivatos i llepaculs.

El mes de febrer de 2005 el Centre d'Estudis Josep Ester Borràs va iniciar una campanya per tal de dignificar els noms dels carrers de Berga. La qüestió que ja havia estat abordada anys enrere per aquest col·lectiu, tornava a sortir a la llum arrel de què l'Ajuntament de Berga feia pública la intenció de cercar noms per a un nous carrers que estaven obrint-se a diferents punts de la ciutat. Aprofitant el moment es van presentar vint-i-cinc propostes per aquests nous carrers. Tot i el caràcter llibertari de l'entitat que proposava els noms, i malgrat la realitat de la lluita obrera del passat segle XX, la proposta contenia persones de totes les ideologies relacionades amb el moviment obrer berguedà, i especialment va incloure totes les dones que es van poder biografiar. Més concretament, la proposta també sol·licitava que el carrer de Mossèn Espelt tornés a dir-se Àngel Guimerà (personatge no gens sospitós de ser un revolucionari) com en el període republicà, ja que l'esmentat capellà —com havia explicat en Ramon Casals «Ramonet Xic»— havia sigut una persona de moral més que qüestionable (en Ramonet explicava que va violar i deixà embarassada una noia). Per aquest motiu, ell mateix va sol·licitar el canvi de nom al llavors alcalde senyor Farguell, el qual en va fer cas omís. L'esmentada proposta del centre d'estudis no va obtenir ni tan sols resposta, tot i que en sortí reflectida a la premsa va posar a la palestra la qüestió.

Un any i mig després, el mes de setembre de 2006, la famosa jornada de protesta contra l'Ordenança de Civisme de Berga començava amb una acció festiva que consistia en canviar els noms dels carrers just amb aquelles propostes del 2005. El tema va caure molt malament, sembla ser que aquest fou dels elements que més van esperonar l'alcaldada de les 22 multes. Anècdotes reveladores: alguns membres de la xaranga del Casal Panxo que en veure que es canviaven els noms dels carrers va marxar carrer Major avall casi corrents, i l'article al diari Avui del mossèn mediàtic senyor Ballarin indignat i despotricant dels anarquistes de Berga i del seu portaveu el pèsol negre.

Al 2007 ja amb el bloc nacionalista al poder (CiU amb el suport puntual però reiterat de la CUP) els del «centru» vam tornar a presentar la instància on es manifestava entre altres coses que: «estem farts que la cultura que es fa i se subvenciona a Berga sigui rància, autoritària i més propera al carlisme que a la raó il·lustrada». Aquesta instància que tornava a proposar els vint-i-cinc noms del 2005, contenia la novetat de demanar, a més, els següents canvis de noms: la plaça de les Fonts per plaça Josep Bertobillo (miner torturat salvatgement durant tres dies a la caserna de la Guàrdia Civil que existia en aquesta plaça, i finalment assassinat a Vilada el novembre de 1949).

La plaça Mossèn Josep Armengou per Plaça Josep Vilella (masover de Santa Eugínia igualment assassinat per la Guàrdia Civil després de ser torturat el novembre de 1949) i el carrer de Mossèn Espelt per carrer de Josep Puertas (miner torturat i assassinat en aplicació de l'anomenada llei de fugues per la Guàrdia Civil el novembre de 1949, juntament amb els anteriors). Aquesta vegada com que feia ben poc que manaven els convergents van tenir l'amabilitat de parlar amb nosaltres —tot i no respondre formalment la instància—, i res tot va quedar així. Cap novetat que no sabéssim fins llavors. Dies després els carrers que demanàvem que canviessin de nom apareixien canviats, a part de pintades a la façana de l'excaserna de la Guàrdia Civil on van torturar abans de ser assassinats al 1949 els nostres companys Puertas, Bertobillo i Vilella.

Recentment, la ciutat de Tarragona ha concedit el nom d'un carrer a l'anarquista i militant de la CNT Josep Ma. Alomà (el Catllar, 1909-Tarragona, 1993), tot i que com era d'esperar el consistori socialista no ha volgut deixar cap constància oficial de la seva densa vida anarcosindicalista i de difusió de la cultura llibertària; tan sols es remarca el seu càrrec com a conseller de cultura i primer tinent d'alcalde a l'Ajuntament de Tarragona en representació cenetista (1936-1937). Tanmateix, aquest fet suposa un petit acte de justícia en favor de la recuperació de la memòria històrica de l'anarquisme català, que tots els demòcrates i mitjans afins s'escarrassen a criminalitzar fins a la sacietat, o amagar sota la catifa des de la transició. A veure si aquest gest inspira a més d'un de la poltrona municipal berguedana...

Enguany a la ciutat de Berga, des del Centre d'Estudis Josep Ester Borràs i l'Ateneu Columna Terra i Llibertat s'estan preparant actes i accions encaminades a reprendre la lluita pels noms dels carrers, posant-ho en relació genèricament amb altres necessitats i reivindicacions com la creació d'una sala laica pels enterraments (actualment d'exclusivitat eclesiàstica) i amb la impulsió d'una campanya més àmplia per a l'apostasia a la nostra comarca.

Alguns noms proposats per als carrers de Berga

JOSEP PUERTAS PUERTAS, miner, anarcosindicalista berguedà (Dúrcal, Granada 1902-Vilada, Berguedà 1949). Militant de la CNT durant el franquisme va ser assassinat per la Guàrdia Civil el 14 de novembre de 1949.

JOSEP BERTOBILLO MOLAS, miner, anarcosindicalista berguedà (L'Hospitalet de Llobregat, Barcelonès 1925-Vilada, Berguedà 1949). Militant de la CNT durant el franquisme va ser assassinat per la Guàrdia Civil el 14 de novembre de 1949.

JOAN VILELLA, pagès, llenyataire i masover de Santa Eugínia, col·laborador de la resistència antifranquista, va ser assassinat per la Guàrdia Civil el 14 de novembre de 1949.

MARIA TARRÉS TARRÉS, «CANYETANA", anarquista berguedana. Militant de la CNT, secretària de les Joventuts Llibertàries i caixera la Solidaritat Internacional Antifeixista (SIA) de Berga. En acabar la guerra es va haver d'exiliar a França.

JOSEP ESTER BORRÀS «MINGA», anarquista de Berga. Militant de la CNT i les Joventuts Llibertàries de Berga. Voluntari al front, s'exilià a França on fou membre de la resistència al grup Ponzan. Va anar a parar al camp de concentració de Mathaussen i se'n va sortir amb vida. Va ser president de la Federació Espanyola de Deportats i Internats Polítics ajudant a moltíssims exiliats a regularitzar la seva situació a França.

RAMONA XANDRI RIBERA, «PERETANA», treballadora del tèxtil, destacada anarcosindicalista (1903-?). Militant de la CNT fet pel qual va patir la presó.

JUST LACAU PERALTA, músic i anarcosindicalista de Berga, (Barbastre, Huesca 1884 —Berga 1954). Mestre, músic i anarcosindicalista des dels anys vint, va ser alcalde de Berga en representació de la CNT des del 20 d'octubre de 1936 i al 26 d'octubre de 1937. Va morir en la misèria.

RAMON CASALS ORRIOLS «RAMONET XIC» (Berga 1908-Err 2001). Anarquista berguedà, membre de la CNT i les Joventuts Llibertàries de Berga. Intensa activitat anarcosindical al tèxtil a final de la dècada dels anys vint. Durant al guerra va anar voluntari al front i va tenir responsabilitats a l'Ajuntament de Berga en representació de la CNT. En acabar la guerra es va exiliar a França.

RAMON VILA CAPDEVILA conegut com a «Caracremada», «Marato», «Capità Raymond» o «Llaugí», segons els períodes de la seva actuació (Peguera, Berguedà 1908 - Castellnou de Bages 1963). Destacat anarcosindicalista, actiu a la vaga general revolucionària de 1932, membre de la CNT i les Joventuts Llibertàries. Voluntari al front a la columna de Ferro. Destacadíssim maqui a França contra els nazis i a Espanya contra Franco. Un veritable heroi berguedà per la causa de la llibertat i l'anarquia. Va morir lluitant contra la injustícia com va fer tota la vida. Aquest sí que és un berguedà il·lustre i no els que així anomenen.

MARCEL·LÍ MASSANA BANCELLS mecànic, militant de la CNT i de les Joventuts Llibertàries (Berga 1918-Mas Letallet. Foix 1981). Anarcosindicalista destacat, actiu durant la guerra com a voluntari al front i molt conegut per la seva tasca en la lluita contra la dictadura franquista.

JOAN BARAT AGON, forner, sindicalista i polític berguedà, militant d'ERC, de la UGT i del PSUC de Berga (Berga 1905-Barcelona 1939). Durant l'època republicana va militar a ERC, tanmateix en arribar la guerra i crear-se la UGT i el PSUC, s'afegí en aquest sindicat i en aquest partit. Va entrar a l'Ajuntament junt amb Josep Soler Ros. En acabar la guerra va ser detingut i fou afusellat al 18 de juny de 1939 al Camp de la Bota junt amb Josep Soler Ros.

BONAVENTURA MOLERO COROMINAS, «MOLAS», llauner, sindicalista i polític berguedà, (Avià, Berguedà 1909-Berga, Berguedà 1984). Cap a finals dels anys vint va començar la seva militància obrerista, afiliant-se al CADCI i organitzant-lo a tota la comarca del Berguedà, ell en fou el màxim responsable. Marxista convençut en arribar la guerra va ser el màxim responsable del PSUC i la UGT a Berga. Va anar voluntari a la guerra. En acabar la guerra es va exiliar i va ser membre de la resistència francesa contra els alemanys. Va morir a Berga el 1984.

MARIA MARQUÈS CASADESÚS, resistent berguedana (Sant Corneli, Berguedà 1917- Berga 1978). Destacada membre anònima de la resistència antifranquista a Berga. Enllaç clau per a l'evasió de gent perseguida a França.

FLORENCI GUIX VILAJOSANA, militant del POUM i de la CNT de Berga (Berga 1906-Caracas 1985). Es va exiliar a Prada (França) i va ser el principal impulsor i organitzador de l'Associació de Berguedans a l'Exili al 1946. Al 1949 va marxar a Veneçuela i allí s'incorporà al Centre Català de Caracas. Va dirigir la revista «Senyera» i va ser fundador del Moviment de Solidaritat Catalana de Veneçuela. Fou tresorer, vicepresident i president de la junta del Centre Català de Caracas.

ANTONI FERRAGUT PARERA, treballador del tèxtil, destacat anarcosindicalista berguedà (Barcelona 1924-Berga 1984). Durant la guerra civil (1936-1939) va formar part de les Joventuts Llibertàries. Durant la dictadura franquista seguirà afiliat a la CNT, clandestinament. Al 1977 va participar en la reorganització de la CNT, sent secretari del sindicat tèxtil. Va morir al 1984.

AGUSTÍ MONSÓ BARRIOL, «NIN», sindicalista berguedà, membre de la CNT de Berga (Barcelona 1911-1943). Va ser membre del Comité de Milícies Antifeixistes en representació de la CNT. Acabada la guerra fou afusellat acusat d'un crim que no va cometre. El van afusellar al 31 de juliol de 1943 al Camp de la Bota.

BENET COMELLAS FREIXA, pintor i contable, destacat militant berguedà de la UGT i el PSUC (Berga, Berguedà 1914-Vidreres, la Selva 1998). Durant la guerra civil va impulsar i organitzar la cooperativa de pintors adherint-se a la recent creada UGT berguedana. Va ser un dels representants més destacats de la UGT a l'Ajuntament. Empresonat l'any 1939. Al 41 torna a Berga i milita a la UGT clandestinament. El febrer de 1949 va marxar cap a França a causa de problemes amb el patró pel qual treballava. El juliol de 1950 va marxar cap a Xile, on fou del Centre Català; al desembre de 1952 va marxar al Perú, on s'hi va estar fins 1955, any en què marxà a Estats Units, on va ser del Centre Català, arribant a la secretaria i on també fou soci del Consell Nacional. Al juny de 1957 es va traslladar a Mèxic, on va ser de l'Orfeó Català de Mèxic, arribant a ser sotssecretari d'aquest i on va dotar el premi «Pi de les Tres Branques» dels jocs florals, durant alguns anys. Al 1976 va tornar a Berga, posteriorment va anar a viure a terres gironines, establint-se finalment a Vidreres on va morir el 7 de gener de 1998. El seu cos va ser traslladat a Berga.

ALFONSA BUENO VELA, sindicalista berguedana, militant de la CNT (Moros, Saragossa, 1919? -Toulouse 1979). Llibertària berguedana que va participar en la famosa xarxa d'evasió del grup de l'aragonès Ponzan i que va patir els horrors dels camps d'extermini nazis.

MIQUEL BUENO GIL, miner, marbrista i anarquista berguedà, membre molt destacat de la CNT i la FAI. (Moros, Zaragoza 1882-Mauthausen 1944). Va participar en els fets de Fígols de 1932, com a milicià durant la guerra civil, al grup d'evasió Ponzan contra els nazis i finalment va morir assassinat a la cambra de gas.

Altres carrers dedicats en genèrica:

LA COLUMNA TERRA I LLIBERTAT: columna de llibertaris que marxaren al front voluntaris i on van anar la majoria dels antifeixistes de Berga.

ELS BERGUEDANS ASSASSINATS I REPRESSALIATS PEL FRANQUISME

ELS BERGUEDANS ASSASSINATS ALS CAMPS D'EXTERMINI NAZIS

ELS BERGUEDANS MORTS A L'EXILI

Si quién contamina paga ... ¡Quíen recicla ha de cobrar!

Jon MCGorron

Manresa, febrer de 2010

¿Hasta cuando los actuales movimientos ecologista/vecinales dejaran de jugar el santurrón y estúpido papel de departamento gratuito de marketing de la última mutación capitalista: el eco-soft-fascismo?

Tesis:

1ª- Tenemos un marco económico, legal y fiscal que global, estructural y racionalmente estimula el despilfarro asociado a la lógica comercial- publicitaria y, por ello, es un gran incentivador de la producción de residuos. Proceso en el cual las empresas muy, pero que muy privadas, obtienen incuestionables beneficios económicos a partir del contravalor "degradación ambiental".

2ª- Por imperativo físico se impone una evidencia: usar y tirar tanta materia y energía tiene unos impactos ambientales crecientes y, a largo plazo, insostenibles.

3ª- La oscura intuición entre la ciudadanía de la existencia de peligros y amenazas asociadas a la contaminación y la destrucción irreversible del medio ambiente genera una difusa ansiedad.

Uno de los objetivos clave del CC-P será canalizar esta ansiedad hacia actividades compulsivas y psíquicamente gratificantes que reconstruyan virtualmente una percepción de seguridad. Estamos hablando de una vasta operación de intoxicación que tiene por objeto el permitir una descarga de ansiedad sin que ésta produzca efectos potencialmente peligrosos para La Corporación. El objetivo último será difuminar todo potencial de conciencia y acción cívica ecológicamente coherente, políticamente crítica y económicamente subversiva.

El CC-P ha encontrado en el reciclaje uno de esos rituales mágicos y exorcistas de todo mal ecológico mediante el cual la ansiedad ante la degradación ambiental se transmuta en unos rituales masoquistas y estereotipados, tales como:

a) Penitencia necesaria y en pro de la salud planetaria*: el CC-P culpabiliza y apela a la sensibilidad ecológica de la población para que ésta realice un trabajo gratuito y desinteresado separando y acarreando a los distintos contenedores los diferentes materiales. Así como se pide a los ciudadanos *responsables y solidarios *que incrementen significativamente el espacio de sus viviendas -caro y escaso- destinado a la selección y almacenaje de residuos. En suma, en un contexto en el que todos y todo se rige por la lógica mercantil del beneficio, se pide que los ciudadanos sean los únicos que actúen con la lógica opuesta del sacrificio.

b) *Socialización de costos*: los ayuntamientos ofrecen gratuitamente espacio urbano (económica y funcionalmente muy valioso) para el emplazamiento de más y más contenedores de todos los colores y han de asumir en la práctica muchos más costes directos e indirectos generados en el tratamiento de residuos. Estos costes

son sufragados en gran parte vía impuestos. Además de los económicos, existen otros costes funcionales que también han de ser estoicamente soportados por todos en bien de los equilibrios cósmicos e interplanetarios: pérdida de espacio urbano, ruidos, malos olores, contaminación visual, etc.

Síntesis:

Como consumidores pagamos y alimentamos la expansión de la publicidad y el incremento de envases y embalajes y como ciudadanos hemos de continuar pagando y trabajando gratuitamente en bien de la galaxia. El efecto final es devastador: al mismo tiempo que se extiende el reciclaje hay un constante aumento en la producción de residuos por cápita y se incrementan las tasas e impuestos para su tratamiento. Esta imagen es digna de Marx (Carlos no, Groucho): ¡Estamos subiendo unas escaleras mecánicas que bajan a mucha más velocidad!¿Otras opciones?

1) Cobrar como ciudadanos el trabajo y los servicios que como ciudadanos prestamos para disminuir los impactos negativos generados por actividades económicas privadas. Esto, por supuesto, si no queremos seguir desempeñando nuestro tradicionalmente estúpido papel. Se puede y debe fijar un precio por kilo de las diferentes materias recuperadas. Precio arbitrario, ecológica y políticamente acordado por la ciudadanía, que deben recibir organizaciones y entidades ciudadanas representativas (AAVV, distritos, ayuntamientos, etc.) y poder así incrementar sus recursos netos para la mejora ambiental y social de sus entornos directos, concretos y palpables.

2) Si esta medida se acompaña de una congelación en las tasas de recogida de basuras, cobrar como ciudadanos el reciclaje implica que como consumidores encarecemos sensiblemente los envases y embalajes: esta vía implica técnica y económicamente estimular estrategias y lógicas comerciales realmente más ecológicas.

3) Como es fácil suponer, los puntos anteriores serán quimeras en tanto en cuanto la ciudadanía organizada sea incapaz de organizar con razonable éxito auténticas huelgas contra el actual sistema de recogida selectiva.

Para refuerzo y ampliación de argumentario en total sintonía con artículo: "Basuras: si pago, no separo" (http://www.rebelion.org/noticia.php?id=98137) me remito al apartado "PAUSA PUBLICITARIA (I): EL TIMO DEL RECICLAJE" pág. 35-37, del libro "CONSUMO, LUEGO EXISTO. Poder, mercado y publicidad" (http://www.letra.org/spip/IMG/pdf/Consumo_Luego_Existo._Poder_mercado_y_publicidad.pdfo http://www.somnisdesperts.org/pdf/consumoluegoexistopodermercadoypublicidad.pdf)
Algunos de los párrafos han sido extraídos de estos documentos.

Cansades de tanta paciència mesurada

Qualsevol com tu
Manresa, febrer de 2010

Després de veure l'efervescència de la revolta grega ens queda preguntar-nos per què tan a Catalunya com a la resta de l'Estat Espanyol es viu sota un estat d'hipnosi col·lectiva que fa que el descontentament general no es converteixi en mobilitzacions. Mentre més de quatre milions de persones es troben a l'atur a l'Estat Espanyol, els beneficis obtinguts pels bancs superen els 12.000 milions d'euros. Mentre 1.300.000 persones a Catalunya viuen per sota el llindar de la pobresa el Banco Santander d'Emilio Botín ha obtingut uns guanys de 8.943 milions, un increment d'un 0,7 % respecte l'any anterior. Mentre l'Estat ajuda als bancs, les cues al INEM es tornen interminables. Mentre tothom s'ha d'estrènyer el cinturó, el sou dels polítics no deixa d'augmentar.

Els discursos oficials parlen de la necessitat de mantenir la calma en un moment complicat; de «l'esforç col·lectiu» que hem de realitzar esperant a què la situació mica en mica millori. Però això no ha fet més que començar. De la mateixa manera que augmenta la pobresa, augmenten el nombre de delictes. És la interrelació lògica d'una societat que mica en mica va caient pel seu propi pes. L'atur ha augmentat un 28,97 % en un any a Catalunya; el nombre de presos un 5 %, arribant als 10.525.

Lluny de l'aprofitament de la situació que pretenen els grups xenòfobs amb les seves argumentacions, les persones immigrants són les més perjudicades per la crisi: prop d'un 22 % de les aturades són persones immigrants i òbviament sense contar les milers que es troben sense papers que no compten per a les xifres oficials.

Malgrat centenars de persones se sentin obligades a viure al carrer i milers incapaces de pagar les seves hipoteques, 457.000 pisos romanen buits a Catalunya. Tot i la responsabilitat directa dels bancs, immobiliàries i constructores en la crisi, aquestes continuen les seves activitats amb ajudes de les administracions.

El Bages no se n'escapa

El Bages no és cap oasi dintre tanta desolació. Segons dades de l'Observatori del Bages, durant el 2009 es realitzaren 13.156 contractes menys que l'any anterior. El nombre de contractes indefinits caigueren el doble que els temporals, demostrant una vegada més l'aprofitament de la crisi per part de l'empresariat. A la capital de comarca, el 16,2 % de població es troba sense feina; en poblacions com Sant Vicenç de Castellet, Navarcles o Castellgalí, ja supera el 19 %.

Els EROs en empreses continuen sense fre. Iberpotash n'és un exemple, afectant als 790 treballadors que fins al moment té contractats. El desmentallament de Pirelli escenifica perfectament la paradoxal situació en què ens trobem: tot i les cruels formes utilitzades per acomiadar les treballadores, durant les escasses mobilitzacions realitzades ni tan sols es cremà un sol pneumàtic a l'espera de les promeses realitzades pels sindicats verticals, que quedaren altre cop en paper mullat.

De l'estat de xoc a l'acceptació de l'esfondrament del castell

En els darrers 20 anys, després de la Transició forçada i els temps de passar pàgina als esdeveniments històrics que van protagonitzar els nostres avis i àvies que van lluitar per unes societats més lliures, ens vam construïr castells de privilegis, comoditats i falses aparences. Copiant els models de la televisió rosa, la societat buscava la felicitat en anar de compres, tenir un cotxe gran i desfogar-se en caps de setmana de disfressa, tot imitant les vides irreals dels que observàvem passius asseguts al sofà davant la pantalla. L'espectacle no va ser mai nostre, però ens el van servir ben endins en safates de plata. Ara, aquells castells de cartes s'han esvaït en una sola ventada. Qui des d'un inici no va voler participar del joc del consum fins a morir i les travetes per guanyar la cursa, ara pot més o menys esquivar les conseqüències de la desesperança generalitzada. Però qui es va creure les mentides de la llibertat del telèfon mòbil i els «avantatges» de demanar crèdits il·limitats als bancs, sembla estar en un estat de xoc sense saber com absorbir el cop d'haver perdut tot un model de vida que malgrat penjar de núvols de cotó molt fluix, era atractiu i llaminer.

Quan perdem quelcom preuat, sigui la mort d'algú que estimem, sigui un somni que s'ha desmuntat, solem viure un procés de dol. Quan això ens passa, primer solem negar el que ha succeït, fer com si no passés res i esperar que tot torni a ser com abans. En aquest punt segurament es troba molta gent, optant per quedar-se a casa amb els seus mal de caps, dormint per deixar passar el malson, de cervesa en cervesa al bar o "embovant-se" davant el televisor, esperant que surti en Zapatero amb l'aspirina que farà passar el mal de cap. Però com esperem que ens tregui del forat qui ens hi ha posat?

Aviat començarà a ser hora d'assumir el què ens està passant, indignar-nos perquè amb crisi o no ens han estat robant la vida, reconèixer-nos amb les nostres misèries i sobretot retrobar-nos al carrer amb les i els que estan igual. Des del món empresarial, es pensen que estem de rebaixes i es coacciona a la gent perquè treballi per qualsevol preu. «No et queixis que encara sort que tens feina», ens diuen. Però si continuem intentant salvar només el propi cul, al final se'ns encetarà de tant de deixar-lo a mercè de qui ens explota.

Salvi's qui pugui... o recuperar de nou els carrers

Fins ara la manera en què s'ha fet front a la situació ha estat un salvi's qui pugui col·lectiu; el continuar amb l'individualisme tan característic de la nostra societat demòcrata. L'herència directa de la desmobilització produïda amb la tan cacarajada transició.

Unes viuen gràcies l'atur cotitzat o a les ajudes estatals. Altres comencen a entrar en l'economia informal tan característica dels països econòmicament empobrits. Alguns com nosaltres, més agosarats, apostem per l'okupació d'habitatges, l'expropiació individual dels supermercats o l'autogestió mitjançant petits horts. Uns darrers no han tingut més remei que optar pel robatori o l'atracament, que per desgràcia, no afecta normalment als responsables de la situació en què ens trobem.

Però aquesta desbandada general que de moment ens salva el cul, no pot continuar. Què passarà quan s'acabin els subsidis d'atur i les ajudes estatals? Què passarà si continua empitjorant la situació?

O es busquen respostes col·lectives o ens haurem d'acostumar a l'emergència de violències individuals (no sempre ben encaminades) als carrers. I ni les càmeres ni les policies hi podran fer res, perquè no són la solució sinó part del problema com han demostrat deu mil vegades en les manifestacions dels estudiants, dels pagesos o dels «anti-sistema».

Fins quan durarà aquesta maleïda paciència que tan caracteritza a la nostra societat? Fins a quina edat han d'augmentar la nostra jubilació per què sortim de nou al carrer, recuperem l'acció directa i ens organitzem de nou entre iguals?

Que ressonin els tambors de la resistència. Per què Grècia és un exemple del què s'aconsegueix amb la lluita fèrria. I sempre ens quedarà l'esperança de la imprevisibilitat de les insurreccions.

Volen desallotjar Can Kristu

Unx de Can Kristu
Manresa, Febrer de 2010

Can Kristu està en perill de desallotjament. Volen fer desaparèixer aquesta casa, que també ha servit per realitzar algunes activitats com ara concerts, exposicions, xerrades o "passis de vídeo". L'Audiència Provincial de Barcelona demostrà una vegada més a qui protegeix posant-se del cantó dels poderosos: en aquest cas, dels democràtics Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, "legalment" propietaris de l'immoble. Nosaltres sabem que Can Kristu és més nostra que seva, per què l'hem arreglada i hi hem fet vida. Estem pendents de què és faci efectiva la sentència de desallotjament que està prevista en principi per al dia 11 de març. En tot cas, ens seguirem confrontant amb ungles i dents contra el poder establert

Les Bigues entra en procés judicial

Aprenent de malabarista
Manresa, Febrer de 2010

Després d'una suspensió i un ajornament, el 10 de febrer es va realitzar el judici contra l'okupació de Les Bigues al jutjat per vía penal número 3 de Manresa. Tres persones van ser imputades del delicte "d'usurpació" del bé immoble situat al carrer Puigterrà de Dalt número 14. Dos d'aquestes van declarar que van okupar la vivenda per manca de recursos econòmics i com a mecanisme de denúncia contra l'especulació urbanística. Les dues persones van expressar que van enviar una carta via burofax per fer saber de l'okupació a la propietat. La tercera persona imputada va declarar que no tenia res a veure amb l'okupació. Aquesta persona va ser identificada pel carrer dies després de l'okupació. En relació a aquesta tercera persona, va ser quan dos efectius dels cos dels Mossos d'Esquadra van declarar, com a testimonis, informacions diferents a l'atestat policial. En l'atestat es feia constar que la identificació es va produir al carrer mentre que les declaracions van expressar que la persona va ser identificada "al sortir de la casa" i que la persona va admetre "la seva vinculació amb l'okupació". La testimoni de Fecsa-Endesa va declarar que l'edifici estava en "ruïna i en unes condicions no habitables". Aquesta declaració va ser desmentida per la declaració d'una de les okupants, ja que va aportar els informes tècnics de l'organització Arquitectes Sense Fronteres el qual feia palès que l'habitatge no estava en perill d'esfondrament. La defensa de les imputades va demanar l'absolució de les tres persones i la inadequació de la via penal per aquest cas. La fiscalia i l'acusació particular de Fecsa – Endesa han demanat una petició de pena multa de 6 mesos a 9 euros per dia. La sentència ha estat absolutòria.

Des dels boscos: resistència contra la MAT

La retòrica del desenvolupament sostenible, tan enarborada durant les rodes de premsa dels què ostenten el poder, cau pel seu propi pes. A hores d'ara, poques posen en dubte què l'hecatombe és real. No hi pot haver un desenvolupament sostenible, per què tot desenvolupament (entès des de l'òptica occidental) suposa destrucció. El canvi climàtic, la desaparició de centenars d'espècies en perill d'extinció, la cada vegada més freqüent presència de catàstrofes naturals, són els símptomes evidents de què estem en la lògica d'un sistema necrofílic. Un sistema que li agrada la mort i que és a través de la mort que se sustenta. Per què avui en dia l'economia ha declarat la guerra a la humanitat i al planeta sencer.

La xarxa d'interessos és tan gran i complexa que ja no podem controlar quines són les repercussions dels nostres actes ni quines conseqüències té el nostre nivell de vida. Se'ns fa difícil relacionar que la mica de benestar que poc a poc ens van desballestant a les explotades del «primer món», ha begut de l'espoli econòmic dels països empobrits econòmicament. Que el funcionament dels nostres telèfons mòbils o del combustible dels nostres cotxes beu dels cadàvers que inconscientment hem provocat amb les guerres a l'Àfrica o l'Orient Mitjà.

La pràctica de la construcció per la construcció produïda per la bombolla immobiliària, ha estat una de les causes que ens ha portat a l'actual situació de crisi econòmica. De la mateixa manera, el desenvolupament pel desenvolupament, és el què ens portarà si no hi fem alguna cosa, a la fi del planeta.

Les ciutats s'han convertit inevitablement en el centre de l'extermini del planeta, en l'apoteosi del consum. La ciutat és irrespectuosa de per si. Des del cotxe que s'utilitza, a l'asfalt que es trepitja; de la roba que es llueix a la llum que ens enlluerna; tot provoca poc a poc, i de mica en mica, destrucció.

És per això que una defensa de la vida al Planeta ha d'anar més enllà de proposar un canvi en la manera en què marxem de vacances; de reduir la velocitat dels vehicles a les perifèries de les grans ciutats; de proposar petits trams de carrils-bici envoltats de formigó. Ha de ser una defensa ferotge i salvatge, sense concessions. Una lluita com la què ens proposen les companyes que des de fa uns mesos okupen el teòric emplaçament de la torre 114 de la MAT.

Volem aclarir que criticar intensament la barbàrie de la Molt Alta Tensió és denunciar sense miraments l'insaciable gana de les grans ciutats, és declarar la guerra contra les gestions i infraestructures de l'Estat (Govern, Generalitat, Ajuntaments) i el seu cap, el capitalisme. Aquesta organització social que es basa en la cobdícia i la voracitat més impunes, en l'individualisme i en l'amor etern al benefici... tot això ens fa mal, encara que es disfressin com a Plans E, millores elèctriques, de vacunes de la grip A, de trens d'alta velocitat o d'avenços televisius digitals».

Des dels boscos, Okupació forestal contra la MAT

Des de principis del passat mes d'octubre una cinquantena de persones okuparen el previsible emplaçament de la torre 114 de la MAT per oposar-se frontalment a la construcció d'aquesta línea elèctrica de 400.000 volts que travessarà Catalunya i que pretén connectar-se suposadament al Marroc i Nord d'Àfrica. Aquesta zona és important geo-estratègicament per què conté grans bosses de gas natural, ofereix moltes possibilitats a l'hora d'implementar l'energia solar i grans facilitats a nivell fiscal i laboral. La Mat consisteix en una línia prevista per vendre els excedents de producció energètica de França provinents de les nocives centrals nuclears.

S'ha justificat com una infraestructura necessària per subministrar energèticament algunes aberracions com el turisme de les comarques gironines, el Tren d'Alta Velocitat o per seguir augmentant la capacitat de consum de la ciutat de Barcelona. És a dir, s'ha justificat per potenciar el mateix turisme que ha arrasat la costa brava amb la construcció constant de segones (i terceres residències). Per apostar pel tren elitista del TAV que s'ha endut durant els últims anys prop del 80 % del pressupost de Renfe mentre els trens de rodalies fallaven una vegada i una altra. Per impulsar una vegada més un consum irrefrenable a la ciutat de Barcelona mentre els camps van quedant cada vegada més despoblats.

El tram que coneixem, i s'està construint (Sentmenat—Bescanó), és només una petita peça que formarà una anell de flux energètic que rodejarà tot el Mediterrani. Els interessos econòmics són evidents, en un moment que el model financer ha perdut el seu filó (la construcció) ha de trobar noves víctimes, i una dels més importants és l'energia. Ja sigui nuclear, solar o eòlica; interessen grans centrals que es puguin vendre i connectar a aquesta autopista energètica. L'actual model energètic estatal és l'hereu del dissenyat des dels despatxos franquistes, i qui en treu suculents beneficis són les empreses hereves de l'oligarquia franquista. Durant la dècada del 1960 es van començar a construir grans centrals hidroelèctriques (la major part construïdes per presos en forma de treballs forçosos) i grans centrals tèrmiques. Totes inaugurades amb molta pompa pel mateix Franco. Començava un període en el qual el model energètic es definia per la centralitat, el monopoli i per la necessitat d'autopistes energètiques capaces de transportar l'electricitat a diferents punts del territori. A la dècada dels anys setanta comencen a construir-se les primeres centrals nuclears de l'estat (la primera Vandellòs I). Les característiques del model són les mateixes de la dècada anterior, amb l'afegit de tots els riscos, perills, poder i amenaces que acompanyen a l'urani.

El tram que coneixem, i s'està construint (Sentmenat—Bescanó), és només una petita peça que formarà una anell de flux energètic que rodejarà tot el Mediterrani

Actualment el 56 % de l'energia elèctrica produïda a Catalunya prové de les centrals nuclears. Els esforços per presentar-la com una energia «neta» per no emetre CO_2 en la producció d'electricitat fa pensar que volen fer pujar aquest percentatge. Actualment, el model energètic dissenyat als luxosos despatxos europeus segueix la mateixa línia: on pocs se'n beneficien dels guanys econòmics i moltes en pateixen les conseqüències (siguin persones, flora o fauna); la de consumeix fins a rebentar; la que pocs decideixen com, quan, què i perquè, imposant la seva opinió com una veritat inqüestionable.

Algunes empreses que financen la MAT

Red Eléctrica Española

Monfo S.L.

Elecnor

Terroca Treballs S.L.

Inelgir

Estavanell

Grues Güell

Eulen

(empresa de seguretat privada amb participació de JM Aznar i Jaime Mayor Oreja)

Accionistes :

UBS

Fidelity International Limited

SEPI (Sociedad Estatal de Participaciones Industriales)

Endesa

Banco Santander

Unión fenosa

Enel Viesgo

HSBC Bank

L'economia ha declarat la guerra a la humanitat, la xarxa d'interessos és tan gran i complexa que ja no podem controlar quines són les repercussions dels nostres actes ni quines conseqüències té el nostre nivell de vida. Una gran majoria de gent reconeix que darrere la pràctica totalitat de les guerres s'escriuen en majúscula els noms del petroli, els diamants, el gas natural, els minerals, l'explotació més salvatge, etc. I això no vol dir altra cosa que els nostres cotxes, electrodomèstics, mòbils, ordinadors, carreteres, urbanitzacions, roba, joies, etc. La nostra vida aixecada sobre l'agonia d'un món que mor. I aquí, a més petita escala, passa el mateix. Quants interessos s'amaguen rere la MAT? Quants diners s'apilen i ens impedeixen veure que i qui hi ha realment darrere les grans infrastructures?

Ja les podeu anar traient

Des d'aquí, des dels boscos, des d'on els rebels, els fora de la llei, els maquis i els conspiradors sempre s'han amagat i organitzat... des d'on s'atracaven diligències reials, des d'on es ballaven vora el foc danses populars, des d'on encara avui podem ser invisibles i sentir-nos protegits... des d'aquí convoquem a aquells a qui la MAT els treu la son.

Des dels boscos, okupació forestal contra la MAT

Plantar-se enfilades als arbres

Arreu del planeta hi ha experiències semblants al Bosc Okupat AntiMat. Alguns dels referents es troben per exemple a Anglaterra, on a mitjans dels anys noranta hi havia trenta campaments simultanis sobre el recorregut d'una mateixa carretera. La majoria dels campaments van ser desallotjats, però el govern va desestimar entre el 80 i el 90 % de nous projectes de carreteres. «9 ladies» és també una okupació forestal en un bosc celta, d'alta importància arqueològica i natural, on es volia fer una cantera; ara, després de nou anys de lluita han guanyat el judici i han parat les obres de la cantera. Un altre exemple vigent i molt actiu el trobem a Tasmània on el profit econòmic està arrassant la selva, estan talant arbres centenaris per convertir-los en paper de wc. A part de viure i crear al bosc okupat fan accions on es volen talar els arbres, suposant situacions tenses, ja que els treballadors són autònoms endeutats per adquirir la maquinària necessària que defensen fermament, i la lluita esdevé en un pla més personal i cos a cos. A part dels que hem esmentat hi ha més exemples a Bèlgica, Holanda, França, l'Amazònia, etc. Sigui per aturar carreteres, aeroports, canteres, expansió de ciutats, laboratoris, qualsevol símbol del progrés; com també un bosc en si, defensar un espai natural que sobreviu a la barbàrie. Són totes elles motivacions per una okupació forestal.

El de la torre 114 és el primer bosc okupat de la península. Semblances les trobem amb la gent contra el TAV d'Euskadi que van penjar-se dels arbres durant uns dies per intentar frenar les obres, però no per crear un campament ni un espai de vida i convivència (cosa que sí fan amb la campada anual contra el TAV —de 10 a 15 dies de durada— que instal·len cada any en un punt diferent afectat per les obres del tren). També en trobem amb l'okupació dels pobles abandonats per intentar frenar les obres del pantà d'Itoiz, al mateix temps que es creaven nous espais de vida.
Al Bosc Okupat AntiMat s'hi troben diferents individualitats unides per la lluita contra la industrialització, algunes són de les mateixes Guilleries, d'altres venen d'altres boscos d'arreu, d'altres s'hi han sumat per l'afinitat de crítica al sistema en general i contra la MAT en particular.

«No estem okupant només per salvar aquest trosset de bosc. No ens queixem de què aquesta infraestructura passi pel costat de casa nostra. El nostre discurs va més enllà». S'okupa la torre 114 a les Guilleries com a Euskal Herria se sabotegen màquines del TAV. Es lluita des dels boscos de Sant Hilari com el MEND actua a Nigèria per defensar el Delta del riu Níger, els mapuches a l'Araucania o el Front d'Alliberament de la Terra ho fa en diversos països del món amb la seva estratègia descentralitzada. És una pràctica més de resistència contra l'actual sistema de domini. «No demanem un soterrement de les línees elèctriques o un recorregut alternatiu. Ho volem impedir, ens hi oposem frontalment».

Per què Okupar els boscos?

Els boscos no tenen portes ni parets, ni panys que s'hagin de rebentar i després tornar a tancar. El bosc és de tothom. Qualsevol persona pot acostar-se al bosc okupat i formar-ne part durant el període que li sembli, una tarda, una setmana, uns mesos... Està sent l'oportunitat per reunir a molta gent diferent però amb una causa comuna. No tothom es pot quedar a viure, però hi ha moltes maneres de col·laborar. La gent del poble (St Hilari Sacalm) els porta menjar, material, o debaten una estona sobre el desenvolupament i la industrialització mentre munten un pont de mico. Hi ha vària gent que forma part del projecte amb implicacions diferents. Es fan assembles espontànies en altres indrets per recolzar la lluita, un sopador a un centre social de Saragossa, algú que fa un cartell, un blog. Hi ha un munt de suport de la gent de la zona o de més enllà.

És un indret de lluita amb connexió amb què es defensa, abusant el menys possible de la industrialització i de pas molestant les obres de la MAT. La lluita contra la MAT no neix aquí, ja s'han fet manifestacions, accions, recollida de signatures..., però aquí agafa un caire diferent. No es demana, s'impedeix. No es parlamenta, s'han plantat i hi posen el cos per dir NO. No a aquest sistema que abusa de la producció, consum i industrialització; que per definició destrueix tot el què li suposi benefici. No és una lluita contra una empresa en concret o per defensar un bosc. Va més enllà, va contra el sistema que permet que aquesta empresa tali l'arbre per fer la MAT i tot el què aquesta línia elèctrica sustenta. Com ens deien elles: «Plantarle cara al sistema i verle caer». Han aconseguit ser l'altaveu de la lluita anti-MAT en un moment que els ànims estaven de capacaiguda. Quan les torres del tram Sentmenat-Bescanó estan quasi totes instal·lades i amb el cablejat penjat s'ha revifat i visibilitzat el tema. I de moment les obres estan parades a les dues torres properes al campament.

En aquest espai de lluita es conviu, es creen relacions entre les persones i amb el medi diferents a què el sistema ens imposa. Es crea un nou model de vida, sense l'esclavatge del treball i dels diners, sinó amb les eines del reciclatge i de l'autogestió, on t'ho fas tot, ets responsable de tot el procés de qualsevol producte.

Tots hem d'escollir de part de qui estem: o ens quedem de la banda de la civilització industrial o ens aixequem amb les gents i lluitem per defensar la nostra Terra. És hora de passar a l'acció.
Ocupant aquest bosc el que fem és intentar construir una via per escapar cap a un món nou, intentar trobar formes efectives de lluita i sostenibles de vida començant aquí i ara. Començar un procés de descolonització interna i externa, reconnectant amb la Terra, entre nosaltres, amb nosaltres mateixes. Vivint el moment increïble, apassionadament, una existència diària de resistència."

Comunicat des de les altures

Carta de Tamara

Tamara
Can Brians, 26 de enero de 2010

Estas letras que salen desde el interior de la gris y fría cárcel de Brians, pretenden devolver, de alguna manera, todo el calor y el cariño a quienes con su apoyo y solidaridad han conseguido matar día tras día la soledad y la rutina que esconde el encierro; a lxs que me dais tanto ánimo y fuerza en estos momentos y traspasáis esta barrera que nos separa haciendo que en ningún momento deje de sentir la libertad; a todxs lxs que demostráis que con un simple papel y boli se puede devolver la esperanza y las ganas de seguir peleando; a todxs lxs que lucháis contra este negocio de la tortura, el castigo y la represión que son las cárceles.

Y a vosotrxs… ¿Qué os puedo contar que no sepáis? ¿Cómo se reprime una lucha? ¿Cómo se amurallan las voces? ¿Cómo sus asquerosas leyes controlan nuestras vidas?

Podría contaros cómo el día 15/12/2009, antes de que saliera el sol, un puñado de Guardias Civiles entraron en mi casa, se llevaron todo lo que quisieron y me secuestraron.
Podría intentar explicaros lo que sentí al escuchar gritos de dolor y de miedo desde el calabozo de una comisaria.
Podría transmitiros las experiencias que algunas presas han querido compartir conmigo, en las que me hablan de humillación, de tortura, de impotencia, de soledad.

Podría hablaros sobre lo que he podido observar desde este lado del muro de cómo este "Negocio Penitenciario" se beneficia de las personas secuestradas y de cómo a esto lo llaman "reinserción (extraña palabra…).
Podría ilustrar con algunos casos que he podido presenciar en este mes y medio que llevo privada de libertad, parte del funcionamiento del Sistema sanitario en prisión, dónde la metadona y otras drogas legales son el mejor método de control; y dónde la salud y la vida de las personas importan muy poco.

Podría hablaros de la tristeza que siento cuando por las mañanas oigo a muchas decir esta frase: "Un día menos", en lugar de "un día más".
Podría deciros que, tras estos muros, se aísla y se destruye a las personas.
Pero… todo esto ya nos suena, ¿verdad? Ya lo hemos escuchado antes, ya lo hemos vivido, ya ha pasado otras muchas veces, ya lo sabemos. Sabemos que nos encontramos dentro de un sistema injusto en el que se nos condena a "no vivir", en el que la falsa idea de "bienestar" ciega a las personas y las condena, en el que el trabajo nos ata, sus leyes nos controlan y la cárcel nos reprime y castiga.
Me niego a ser víctima de todo esto, ni siquiera ahora me siento así. Yo quiero ser y seré siempre su "problema". Y es por eso que lo que realmente quiero trasmitiros con estas palabras, son las ganas de seguir luchando, de no rendirnos, de seguir haciendo frente, de intentar, al menos, respirar libres y sentirnos vivxs.

Pienso en vosotrxs y me siento viva, libre y fuerte, y es que vuestra solidaridad ha sabido ser más fuerte que sus rejas.
Por eso esta carta va dirigida a todxs lxs que cada día hacéis que valga la pena luchas, a todas las personas secuestradas en estos Centros de Exterminio, a todxs lxs que lucháis dentro y fuera de las cárceles…

Recibid un fraternal abrazo cargado de Libertad y rebeldía.

LIBERTAD PARA TODXS LXS PRESXS!
ABAJO LOS MUROS DE LAS PRISIONES!
VIVA LA ANARQUÍA!

La cadena perpetua de la democrácia

Libertad Manuel Pinteño
Enero de 2010

El Código Penal del año 1995 (conocido como CP nuevo) alargó el periodo máximo de prisión hasta los 30 años y eliminó la mayoría de formulas para redimir condena. En el año 2003, el anterior Gobierno del PP en el contexto de guerra total contra el "terrorismo", y con una conflictividad social y política creciente, acometió la reforma del Código Penal y aumentó el límite máximo de cumplimiento de las penas, hasta los 40 años.
En verdad, se trata de un modo encubierto de establecer una prisión perpetua eludiendo su nombre. Si el anterior límite ya suscitaba numerosas dudas sobre su posible incompatibilidad con la necesaria orientación de las penas hacia la reinserción social prevista en el artículo 25.2 de la Constitución, en la actualidad esta función rehabilitadora resulta ya absolutamente ilusoria
Después de esta última reforma sólo queda un escalón más en la reforma del Código Penal, que es la instauración legal de la cadena perpetua, cosa sobre la que el PP, apoyado por los medios de des-información, ha abierto el debate. Con la excusa de la inseguridad, nos atiborran de debates televisivos y artículos periodísticos, manipulando a la gente y orientándolos a favor de la cadena perpetua.

Pero yo me pregunto ¿qué clase de cadena perpetua piden y para que la quieren, teniendo las leyes que tenemos? Si como hemos visto, España, a pesar de ser el cuarto país europeo con menor tasa de criminalidad, tiene el CP más duro de Europa, ¿qué pretenden con la imposición de la cadena perpetua? Pues la respuesta está bien clara y no hace falta pensar mucho. Lo que pretenden con ello, es dar carta blanca a los estamentos judiciales para hacer o deshacer a su antojo todavía más de lo que lo hacen ahora.

Con la cadena perpetua revisable tienen el poder legal, sin necesidad de buscar ninguna triquiñuela, de soltar de la cárcel a quién quieran, que como siempre serán los que están al lado del poder, y pueden dejar de por vida en prisión a aquellos que les molesten alegando "no estar reinsertado ni preparado para vivir en sociedad".
Pero esto también lo hacen ahora, si no que se lo pregunten a Manuel Pinteño (32 años preso, sin delitos de terrorismo, ni de sangre, ni contra la salud pública y con pequeñas condenas en la calle que no rebasan ninguna los 6 años) ¿Cómo es posible? se preguntarán algunos de los que lean esto. Las respuestas son varias: por ser pobre, por ser rebelde, por defender su dignidad de persona presa, por luchar contra un sistema penal que tortura y aniquila a las personas. Estas cosas el sistema ni las perdona ni las olvida; y hace todo lo que puede para vengarse y castigar a los que, como Manuel, se rebelan contra él, impidiendo que sean libres. En cambio premia a los colaboradores, chivatos, lameculos, torturadores, etc., especies que abundan entre la jerarquía y la población penitenciaria.

Desde hace tiempo hay en marcha una campaña por la libertad de Manuel Pinteño. En esta dirección electrónica http://libertad-manuel.blogspot.com/ está toda la información sobre el caso y sobre la campaña para quien quiera sumarse a ella. Solidarizarse con él es una forma de luchar contra las cadenas perpetuas encubiertas. (...)
Pedimos la retirada de la doctrina Parot y la libertad inmediata para Manuel Pinteño!

Para leer el texto completo:
http://libertad-manuel.blogspot.com/

"LI-BER-TAD!"

Paninis
Italia, febrer de 2010

Los textos que siguen a continuación son relatos de la vida en el "Centro de Identificación y Expulsión de Turín" explicados directamente por los inmigrantes que están ahí encerrados. Provienen de las voces escuchadas a través de móviles, voces asustadas, desesperadas, enfadadas y determinadas. También se pueden oír voces fuera de los muros, gritando "li-bertad!", que cuando se escuchan, provocan un puñado de emociones que hasta te marean. Instintivamente te vienen ganas de tirar esos muros de mierda de una vez.
Adel es uno de los que se han rebelado contra los malos tratos de policías, militares y gentuza de la Cruz Roja (la cual gestiona más de un Centro en Italia) y que está encerrado por el simple hecho de no tener papeles. Hace un mes fue expulsado después de haber sido arrestado por un motín en el CIE. A finales de febrero tendrá su juicio y por eso volverá a Italia. Verá la misma gente que lo tenía enjaulado, pero también a un montón de gente que conoce por la que liaron al otro lado del muro gritando con él "li-bertad!".

Miradas

"Esta noche no vamos a dormir!". Esto nos dicen a la una y media de la noche los encerrados en el CIE de Turín. Dormir es bajar la mirada, que los presos quieren mantener fija en los policías que están desplegados al otro lado de las jaulas. Miran amenazadores desde la hora de la cena, cuando los encerrados de dos áreas tiraron toda la comida en el suelo negándose a comer. Desde aquel momento ha ido creciendo la tensión, con la policía que se multiplica y los detenidos que siguen con los ojos abiertos. En un momento dado desde la calle llegan gritos de solidaridad, golpes, petardos, cohetes. Los presos, contentos, contestan y gritan "libertad!", y la policía se pone aún más nerviosa. Provoca, y los encerrados reaccionan tirando a los guardias fruta y botellas de agua hasta que se retiran. La policía vuelve a entrar con los refuerzos. Instantes de calma y luego otra vez gritos "libertad!" - "libertad!". En medio de todo esto, porrazos a los detenidos que salen de las jaulas para recibir su "terapia".
En realidad, esta noche de tensión ha empezado a media tarde de hoy, cuando la policía se ha llevado a un recluso brasilero para expulsarle. Sin avisarle antes, le han pillado tal y como iba vestido, con el chándal y las zapatillas, de prisa, sin dejarle recoger sus cosas y además golpeándole delante de todo el mundo.
A las 02,00h en el Centro aún se escuchan los golpes y los gritos. También hay humo levantándose, debido a no se sabe qué.
A las 03,00h no se oye nada, es probable que la protesta haya acabado.

27 Octubre 2009

Como el G8

Continúa la huelga de hambre en el CIE de Turín. Y a la seis de la tarde empieza una hora de jaleo, primero en el área azul y luego en la roja. La policía, por una parte, empuja a los presos dentro de las celdas, de la otra intenta hablar para calmar los ánimos. Perros y porras en un lado, gritos y golpes en el otro. Y por el fondo se escucha gritar claramente "libertad", fuertemente. De repente la policía logra entrar en las jaulas pegando a algunos de los reclusos y destrozando sus móviles. Por la noche, unos solidarios anónimos disparan petardos fuera de los muros del Centro, y desde dentro contestan a gritos.

28 Octubre 2009

Una grieta en el CIE

Seis horas de rabia en el Centro. Aquí van, poco a poco.
A las 20,00h de esta tarde uno de los reclusos a quien el otro día lo habían trasladado del CIE de Milán, ha explotado. La larga detención, el desplazamiento inesperado, las condiciones de detención, la lejanía de su hija recién nacida, le llevan a cortarse las manos y los brazos y a tragar un mechero y otros hierros. Dice que se quiere morir, acusa a la policía de haberle llevado ahí desde Milán por haber protestado, por haber denunciado la situación de los Centros y transmitir a través de la radio del movimiento de apoyo y la pagina web de Macerie (Escombros). Sus compañeros de celda se dan rápidamente cuenta de que la situación es bastante grave: la sangre está por todas partes y la Cruz Roja se niega a intervenir. Así pues, llaman a los solidarios que conocen del exterior y de inmediato - por los micros de Radio Blackout y en las páginas del movimiento - hay una llamada al Centro para que los responsables llamen a la ambulancia y le curen.
Empieza una gran ronda de llamadas de protesta. Desde dentro los responsables lo niegan, afirman que "todo está bajo control", que lo solucionaran... al final llevan al recluso a la enfermería y en seguida de vuelta a la jaula.
Alrededor de las 22,30h los presos se entusiasman al escuchar un gran jaleo afuera de los muros: "hay una manifestación" - dicen. Son los antiracistas, rápidos y ruidosos como siempre. Desde aquel momento la situación se calienta: los detenidos continúan protestando ruidosamente, a las 23,00h empieza un pequeño motín, y los presos de las dos áreas empiezan a destrozar todo lo destrozable. A las 23,20h el herido se corta otra vez, esta vez en la garganta. Después de un momento de silencio por el espanto, empieza otra vez la protesta. Sólo hacia las 23,40h los responsables del Centro llaman a la ambulancia, que recoge el herido y lo lleva al hospital.
Alrededor de las 24,00h la policía rodea las jaulas y amenaza con una carga. Los presos hacen barricadas adentro, arrinconando los bancos de cemento contra las puertas. En una de las áreas los reclusos logran destrozar el muro de una sala interna. La policía, por una parte amenaza, por la otra intenta tranquilizar. Llegan los jefes de la oficina de inmigración, hablan con los presos y a las 01,05h llegan a un acuerdo: que se vayan los antidisturbios y los policías armados; podrán entrar sólo los bomberos para quitar los escombros del muro destrozado, escoltados por dos mujeres de la oficina de inmigración.
A las 01,15 parece que todo haya vuelto a la calma. A las 02,10, cuando ya los bomberos han acabado su trabajo, dos patrullas vuelven al Centro trayendo el preso herido. Seis horas de rabia y el CIE de Turín tiene un muro menos.
Noticias desde Túnez. Uno de los deportados de esta mañana está en el calabozo de la policía donde le han llevado después de haber llegado en avión. Está bien y su hermano le está esperando fuera. Se trata de uno de los protagonistas del motín de esta noche, es probable que no se trate de una casualidad: ha sido despertado a las cinco de la madrugada, y nos parece muy difícil que los hombres de Maroni (ministro del interior) puedan organizar un viaje burocráticamente tan complejo en sólo tres horas.

4 Noviembre 2009

"Otra vez guerra" en el CIE de Turín

19,00: otra vez hay guerra en el CIE de Turín. Así nos lo cuentan los detenidos. Y esta guerra la han empezado los militares, amenazando con llevarse a un recluso a aislamiento para "abrirle el culo". El recluso amenazado es Adel, uno de los tres que habían intentado huir hace poco tiempo. Todos ellos fueron capturados y apalizados por los Alpinos. Y los militares que en este momento le están amenazando son los mismos. Los mismos que le habían pegado la otra vez, los mismos que él había denunciado por lesiones.
Sacan Adel de la sección: él solo contra cincuenta entre policías y militares. Otra vez le amenazan, fuertemente. Cuando él levanta la voz, le interrumpe un inspector que le dice "tranquilizate y vete a tranquilizar a tus compañeros", quienes mientras tanto habían destrozado todos los cristales y arrastrado los colchones al patio. Sí, otra vez hay guerra en el CIE de Turín.
Una vez más, una concentración-relámpago a fuera del Centro saluda a los presos y su valor con gritos, golpes y petardos. Desde dentro contestan gritando "libertad!". Todo vuelve a la calma, sólo cuando la policía se retira. En el patio quedan los trozos de cristales y los colchones. A pesar de las amenazas, a ningún preso le han tocado ni un pelo.
00,10: venganza de la policía. A las doce de la noche unas decenas de antidisturbios irrumpen en la sección y se llevan por la fuerza a Adel y otros dos. Los conducen hacia las celdas de aislamiento, que están en los subterráneos. De repente los otros reclusos escuchan gritos de dolor y socorro que llegan desde ahí. Algunos dicen que, una vez bien apalizados, los tres son trasladados a la cárcel.
00,30: la policía amenazando sigue dando vueltas por las jaulas, parece que se hayan llevado otro preso.
00,50: el CIE empieza a recibir llamadas a su centralita de gente que quiere saber lo que está pasando.
01,10: cincuenta solidarias se reúnen afuera del Centro, bloquean la carretera, gritos por todas partes, dentro y fuera "li-ber-tad - li-ber-tad!". Desde dentro confirman las palizas y dicen que los tres (o cuatro) quizás ya estén en el talego.
01,20: unas furgonetas salen del CIE, probablemente están llevando los arrestados a la cárcel.
01,25: ocho patrullas y cuatro furgonetas rodean la concentración de solidarias. Hasta llega la policía política. Situación tensa pero tranquila.
01,35: la concentración se deshace después de veinte minutos de gritos y golpes continuos.
01,40: un recluso desnudo en la jaula se está haciendo cortes.
01,50: la policía detiene a cinco compañeros y los lleva a la comisaria.
02,20: la situación adentro es más tranquila. El preso que se estaba cortando ha sido desarmado por la policía, que también ha registrado la jaula para encontrar otros objetos peligrosos. Los compañeros siguen en la comisaria y los sin papeles arrestados son tres.
04,30: los cinco compañeros salen a la calle sin ninguna acusación.

Parece que una cámara del CIE ha sido destrozada durante la concentración. Aunque haya sido substituida, este pequeño daño nos parece una aportación teórica muy interesante, particularmente adecuada y en concordancia con la situación dentro del CIE: en la revuelta del miércoles los reclusos han destrozado un muro y algunos de ellos (según los periódicos), habrían sido grabados por las cámaras internas y denunciados gracias a éstas.
Volviendo a la situación dentro del CIE, no se puede decir que todo quede tranquilo. El preso que se había herido gravemente por protestar sigue cortándose (en la ingle). Los otros detenidos dicen que es una imagen horripilante. Horripilante para cualquiera, aunque no para la Cruz Roja, los policías y militares, que no lo quieren dejar libre. Están acostumbrados a estas cosas

6 Noviembre 2009

Intento de traducción de algunos textos extraídos de www.autistici.org/macerie

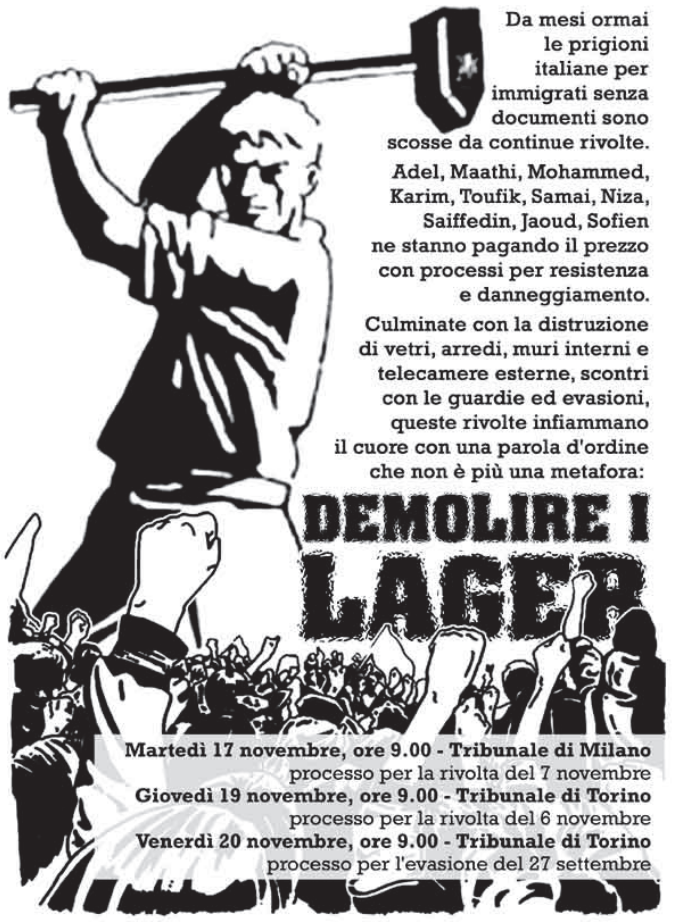

Mi primer contacto con los hermanos Sabaté

Joan Busquets
Bretaña, enero de 2010

Conocí a José Sabaté el mayor de los hermanos en la base de Tartás, una masía situada en las cercanías de Osseja, Francia. Acababa de llegar de Barcelona herido en una reyerta que tuvo con la «Brigada Político Social».

Me pareció un hombre de trato agradable y de convicciones sólidas, nos contó con todo detalle como ocurrió aquel suceso: «Las tres de la madrugada, —dijo— llamaron a la puerta del piso donde me hospedaba con José López Penedo. La dueña, antes de abrir, preguntó —¿quién era?— Una voz respondió un telegrama. La mujer abrió sin desconfiar, inmediatamente, un policía la encañonó con su pistola, y la interrogó en un tono a penas perceptible, pero amenazante: ¿quién se aloja en este piso? —Dos hombres— contestó asustada la mujer, indicando con la mano las habitaciones donde dormíamos. A través del resquicio de la puerta presencié toda la escena, no dudé ni un instante que aquellos individuos eran policías. En calzoncillos salí de la habitación y disparé a la cabeza del primer policía que se desplomó sin vida. Aprovechando la sorpresa que originó el disparo pudimos con mi amigo refugiarnos al comedor. Seguidamente, hubo un nutrido tiroteo por ambas partes, una de las balas me alcanzó en el pecho, y otra hirió de gravedad a José López, que le atravesó el pulmón. Intenté ayudarle a levantarse, pero me dí cuenta que no podía, y me susurró, con un hilo de voz, ¡sálvate! y no te preocupes por mí. La huida no fue fácil, herido como estaba, además en calzoncillos, y sin munición, tuve que vencer un sin fin de obstáculos, hasta que pude refugiarme en casa de unos compañeros que vivían bastante lejos del lugar donde ocurrieron los hechos».

Remarcaré que Barcelona en aquel momento estaba en ebullición, a causa de un frustrado atentado que hubo contra Quintela en la calle Marina, perpetrado semanas antes por los dos hermanos Sabaté y otros compañeros del grupo. En el referido atentado fueron muertos dos jefes de falange: Manuel Piñol Ballester, secretario del frente de juventudes y José Tella Bavoy. La muerte de estos dos falangistas originó un revuelo sin precedentes e incluso llegaron a la ciudad Condal refuerzos bastante considerables de policías de toda España, en cada boca calle había una pareja de grises. Toda aquella ostentación de fuerza era para impresionar y atemorizar la población; los coches de la brigada político-social ambulaban sin cesar por la ciudad aullando sus sirenas. Actuar en aquellas condiciones era difícil y peligroso, pero no por esto amedrantó el entusiasmo de los combatientes.

Varios meses más tarde supe que José repuesto de su herida preparaba un grupo para bajar a Barcelona. Era un proyecto que me seducía. Fui a verle en su domicilio con el propósito de integrarme a él, cosa que no opuso ningún inconveniente. En realidad habían otros grupos que se estaban organizando en aquellos momentos para bajar a España, entre ellos el grupo del Cubano, los Primos y el de José Sabaté.

A mi me agregó con el grupo de los Primos, provisionalmente, hasta llegar a Barcelona.

El guía de la expedición era Ramón Vila Capdevila, su misión consistía en acompañarnos hasta Terrassa. Más tarde supe que en este viaje le acompañaba, Manolo Sabaté Llopart, el más joven de los hermanos Sabaté y Helios Ziglioli.

Aún hoy sigo sin comprender el motivo que condujo a José Sabaté a hacer bajar a su hermano y al italiano sin necesidad, ya que ambos no tenían ninguna misión, sólo de acompañar a Ramón. José, consintió que bajaran, creyendo que con Ramón no corrían ningún peligro. Tanto el Quico como José se opusieron siempre a que Manolo tomara parte en el conflicto armado. Probablemente, aprovechó, Manolo, que el Quico estaba detenido en Francia para convencer a su hermano mayor... El viaje transcurrió sin problemas, pronto hice amistad con Manolo y Helios, teníamos la misma edad, los tres rebosábamos entusiasmo, nuestro optimismo era desbordante, pero pronto la realidad nos demostró la otra cara de la moneda. Helios Ziglioli fue detenido por la guardia civil aplicándole la famosa Ley de Fugas. Ramón resultó herido en una emboscada tendida por la guardia civil. En Barcelona, José me notificó que Manolo estaba detenido en Moià: «tan pronto reciba información de su traslado a Barcelona —dijo— intentaré liberarlo». Contesté, que contara conmigo para rescatarlo.

Barcelona era el caos. José se vio desbordado, nos habíamos concentrado unos 80 compañeros sin recursos económicos. Habíamos salido de Toulouse con quinientas pesetas, cantidad que sólo cubría con justeza los gastos del camino. «La Comisión de Defensa del Movimiento Libertario Español en el Exilio, disponía de recursos muy limitados que procedían de cotizaciones y donativos de los militantes, y por consiguiente insuficiente para cubrir los gastos de la lucha antifranquista. Para poder sobrevivir, teníamos que recurrir a la expropiación que engendraba un peligro complementario, y dejaba en segundo término nuestro objetivo principal. Estas condiciones tan detestables debían conducirnos a la catástrofe».

El octubre de 1949 en la calle Trafalgar, José Sabaté fue mortalmente herido por la espalda, aún tuvo tiempo de matar a su asesino y recorrer varios metros antes de sucumbir. En aquellos días también murieron varios compañeros en combate, unos fueron detenidos y condenados por tribunales militares, que por medio de juicios sumarísimos, condujo la ejecución de varios anarquistas, otros sufrieron largas condenas de prisión, Barcelona predominantemente anarquista constituyó el último de los escenarios del maquis urbano, donde hasta entonces tuvo el respaldo de la CNT y de todo el Movimiento Libertario. A partir de 1950 la Confederación renunció apoyar la guerrilla o lo que quedaba, por considerar que había perdido una gran parte de su militancia joven.

Los supervivientes de aquella hecatombe que quedaron en vida, nunca se consideraron vencidos. Por ello quiero homenajear con este humilde escrito a todos los compañeros vivos o muertos, en particular al compañero desconocido, el que nadie recuerda, que encarnaba una aplastante mayoría, sin esta mayoría silenciosa el maqui no hubiera existido.

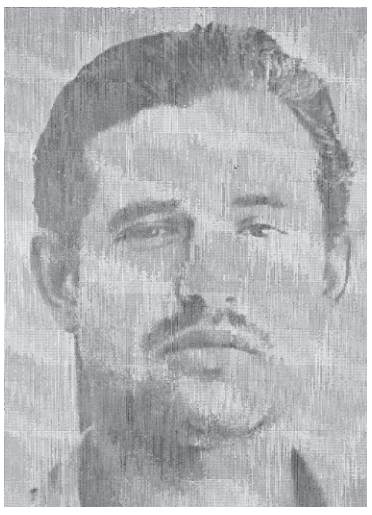

Manolo Sabaté, el més petit dels germanas. Va travessar els pirineus en una sola ocasió, amb Ramon Vila, Helios Ziglioli i el Senzill. Va ser detingut i executat per ser germà del Pepe i el Quico.

L'anarcosindicalisme torna a Berga

Pep i tu
Berga, febrer de 2010

Després d'anys sense activitat, l'anarcosindicalisme a Berga torna a caminar, ara de la mà del Sindicat d'Activitats Diverses adherit a la Confederació General del Treball (CGT).
El sindicat es defineix com «una eina de defensa de les persones treballadores de la comarca per tal de millorar la nostra situació immediata alhora que per transformar la societat en un sentit anàrquic, és a dir sense explotació i sense autoritat».

Una mica d'història

Del moviment obrer organitzat a la nostra comarca en tenim precedents ja al 1855, al 1871 trobem societats obreres a Berga i comarca i al 1873 algunes d'elles com Berga i Alpens entren a l'Associació Internacional dels Treballadors (AIT). Des de principis del segle XX moltes societats obreres, cooperatives i ateneus teixiran una infrastructura socioeconòmica i de defensa de classe d'inspiració llibertària que permetrà la ràpida implantació de la Confederació Nacional del Treball (CNT). Moltes lluites als anys vint —amb les armes a la mà quan caldrà i en clandestinitat—, durant la república amb vagues molt importants i fins i tot amb la proclamació del comunisme llibertari al 1932.

En arribar la guerra aturant l'aixecament militar i activant nombroses colectivitzacions industrials i agràries. Amb el franquisme militants de la CNT com Ramon Vila i Marcel·lí Massana —amb els seus grups— seran els únics que plantaran cara al règim, amb víctimes com els recordats berguedans Bertobillo, Puertas i Vilella, entre d'altres.

Al 1976 començaran els primers passos cap a la reconstrucció. Al 1979 serà un fet, amb mig miler de cotitzants la CNT caminarà de nou. Un teatre patronat ple per escoltar Josep Ester n'és una mostra. Les divisions faran molt de mal. A partir del V congrés de la CNT a Berga hi haurà d'una banda la CNT-AIT que es quedarà al local de Fra Frederic i la Confederació Catalana del Treball (CCT-CNT) o CNT renovada que anirà al carrer de la Pietat i que al 1989 passarà a dir-se CGT.
L'activitat dels dos sindicats serà petita i durarà fins a principis dels anys noranta. Amb l'esgotament dels sindicats hi haurà un impàs sense cap activitat llibertària a Berga. Però al 1996 naixerà un Ateneu Llibertari i al 1998 el Centre d'Estudis Josep Ester Borràs reapareixerà amb força. El pèsol negre al 1998, l'Ateneu Columna Terra i Llibertat al 2000, etc. Aquests projectes incidiran en qüestions socials i culturals i, puntualment també en laborals: recodem les habituals denúncies laborals al pèsol negre o els cursets de formació laboral al Centre d'Estudis Josep Ester Borràs (2002-2003).

Ara, alguns antics militants fundadors de la CNT del 79 i alguns dels fundadors del SAL han reorganitzat el Sindicat d'Activitats Diverses tot adherint-se a la CGT

Al 2006 es va crear el Sindicat de l'Alt Llobregat (SAL) però el projecte no va tirar endavant. Ara, alguns antics militants fundadors de la CNT del 79 —la que al 1989 serà CGT— i alguns dels fundadors del SAL han reorganitzat el Sindicat d'Activitats Diverses tot adherint-se a la CGT.

Ara i aquí

Per afiliar-te pots fer-ho des del seu web o bé passant pel local del Centre d'Estudis Josep Ester Borràs (c/ del Balç 4 bxs), tots els dijous de 17.30 h a 19.30 h, horari en què també fan l'assessoria laboral gratuïta (si tens dubtes o problemes laborals ja saps).

CGT Berga
Dijous de 17.30 a 19.30 h
Carrer del Balç número 4 baixos
Telèfon 938 216 747
Correu electrònic sad@cgtberga.org
www.cgtberga.org

Cròniques d'un Gabon en temps de revoltes

Barrikada

Berga, febrer de 2010

A finals d'agost vaig sortir de Camerun dirección a Gabón. Sabia que en aquesta ex colònia francesa eren temps d'eleccions i que podria no ser un país fàcil de visitar però no m'esperava el que allà em trobaria. De Yaoundé (capital de Camerun) vaig agafar un bus direcció a la frontera gabonesa (Kaye Ossi), com sempre em vaig ajuntar amb algun local que fés el mateix recorregut per fer més fàcil el creuament de frontera. En aquest cas va ser una mama gabonesa i el seu fill els que m'ajudarien a arribar a terres gaboneses sense gaires problemes.

Després d'una combinació de busos i taxis vam arribar a Bitam (nord de Gabon) on ens vam acomiadar. Sabia de la importacia de creuar la frontera abans del dia 30 d'agost ja que tenien lloc els comicis i tancaven les fronteres del país. Bitam és un poble de majoria Fang del nord, no masa lluny de Guina Equatorial, la unica excolònia espanyola a l'Àfrica subsahariana.

L'ambient era tens, el dia següent tenien lloc les eleccions i els diferents polítics anaven amunt i avall fent reunions. Al carrer se succeïen les discusions i molta gent estava enganxada a la ràdio o a les televisions. Tot i així la vida transcorria de manera normal, al mercat les mames venien els productes locals estesos al terra en un ambient de caos organitzat mentres feien petar la xerrada amb les seves veïnes o amb els peatons. Tot sota la mirada de la policia i l'exèrcit que patrullava la ciutat des de feia uns dies.

Al dia següent, mentre tenien lloc les eleccions jo ja estava viatjant cap al centre del país, direcció a Njole. Un cop a Njole els carrers estaven deserts i totes les botigues tancades, l'unic lloc de menjar obert del poble on cuinaven pollastre sobre uns bidons de petroli que ara servien de barbacoa concentrava la majoria de gent que corria pel carrer a l'espera de la seva racció. Les conversacions giraven al voltant de la política i de les esperances que molts gabonesos havien posat en aquestes eleccions.

I és que per molts gabonesos aquests era un moment molt important. Durant 42 anys havia governat el país amb mà de ferro Omar Bongo. Aquest feia pocs mesos que havia mort en una clínica de Barcelona. I molts esperaven el canvi. Els candidats que es presentaven a les eleccions (més d'una vintena) procedien majoritariament de l'anterior gobern on hi havien sigut ministres llevat d'Ali Bongo, el fill de l'antic dictador que també es presentava.

La campanya electoral havia sigut intensa, sent la d'Ali la que contava amb més diners, la majoria provinents dels presupostos de l'Estat destinats inicialment per d'altres coses. Ali s'havia comprat almenys un helicòpter i es deplaçava pel país fent mitings en els camps de futbol. Les campanyes consistien en una gran festa, tot el poble asistia a aquell event. Es regalaven samarretes, gorres, mòbils i diners en metàlic a la totalitat d'assistents als mítings (la quantitat variava en relació amb el lloc que ocupaves a la societat i la teva capacitat d'influència) així com begudes alcòliques i demès. Tot i així l'abstenció va ser altíssima.

Gabon durant molts anys ha sigut una perla per França i Omar Bongo el seu aliat més fidel. Les empreses de l'ex colònia controlen bona part de l'economia gabonesa i el 80 % de les inversions extrangeres a Gabon són franceses. Les seves principals exportacions són petroli, fusta, manganes i urani que van a parar en un 62 per cent a França. Per altra banda les seves principals importacions provenen també en un 62 % de França, en forma de productes manufacturats com maquinària agrícola, materials per la contrucció, transports etc.

Gabon és el 84è país més ric del món considerant el seu PIB però ocupa el 119è lloc de 177 en l'index de desenvolupament humà. L'empresa de capital francés Total, quart grup petrolífer del planeta controla bona part del petroli gabonès. Amb uns beneficis nets al 2007 de 12.203 miliàrds d'euros (4 vegades el pressupost de tot Camerun) i ha estat acusada per associacions com Survie i diferents ONG's de contribuir directa o indirectament a l'enriquiment dels dirigents locals que no dubten en massacrar als seus pobles. Aquesta empresa no dubta en negociar amb els dirigents de Congo, Angola o Sudan així com amb el mateix Omar Bongo. Aquesta empresa va ser obertament defensada per Omar Bongo: «L'Afrique sans la France, c'est la voiture sans le chauffeur. La France sans l'Afrique, c'est une voiture sans carburant» (Àfrica sense França és un cotxe sense xofer. França sense l'Àfrica és un cotxe sense carburant).

Una altra empresa francesa amb les urpes posades al Gabón és Rougier. Una empresa comercialitzadora de fusta en estat brut. La fusta prové dels boscos de Gabon, Camerun i Congo. Sobre les 78 espècies que exporta la marca 55 provenen de l'Àfrica representant el continent un 77 % de la seva xifra total de negocis. Aquesta empresa ha sigut denunciada reiteradament per explotació il·legal. Les relacions dels Bongo amb l'empresa francesa han sigut molt estretes. Al 2001 el president gabonès. En part presionat pel Banc Mundial i l'FMI va decidir de posar fi al monopoli d'explotació de fusta fins ara en mans d'una societat nacional. Això va acabar representant que la principal empresa beneficiaria d'aquesta maniobra en fou Rougier, ja que a partir d'aquest moment ha vist la seva part de mercat doblada. Pel que fa a la cooperació militar França té un base permament amb 800 soldats a Libreville, la capital.

Al març de 2007 tres associacions franceses van denunciar a cinc caps d'estat africans per «béns mal adquirits». Pel que sembla el gabonès Omar Bongo Ondimba, el congolès Denis Sassou Nguesso, el burkinabé Blaise Compaoré, l'angolès Eduardo Dos Santos i l'equatoguineà Teodoro Obiang tenien a França un conjunt de béns immobiliaris i comptes corrents totalment desproporcionats en relació amb els sous que cobraven com a caps d'estat. Les investigacions van ser aturades de manera fulminant. No es podia entorpir les relacions entre els politics europeus i els africans. La relació entre Omar Bongo i el govern francès era tan estreta que en el mateix si del govern gabonés França hi tenia 22 ciutadans francesos treballant com a consellers presidencials. Així no és de sorpendre que amb la mort del pare els politics francesos donesin suport obertament al seu fill Ali Bongo Ondimba.

Per altra banda, jo, finalment, vaig anar a parar a Libreville (la capital), havia de fer alguns tràmits i havia de passar per la ciutat, a tres dies de les eleccions els resultats encara no s'havien publicat i l'ambient era tens però no havia passat res d'extraordinari. En arribar a la capital de seguida em vaig adonar que alguna cosa estava apunt de passar. Els carrers estaven deserts, els comerços tancats en la seva totalitat i l'exèrcit patrullava els carrers. Les forces armades havien pres tots els punts estrategics de la capital, com les entrades i sortides, betzineres etc. De seguida me'n vaig tornar cap a l'hotel l'ambient era de por generalitzada, no se sabia si estaven davant d'un cop d'estat de l'oposició, del mateix govern o les forces armades estaven allà per evitar posibles aldarulls. En arribar a l'hotel tothom estava enganxat a la televisió: estaven donant els resultats de les eleccions. Si a Gabon hi viuen un milio i mig de persones només 800 mil estaven cridats a votar (la resta eren immigrats) i d'aquests tot i la campanya electoral a l'americana només n'havien votat un 40 per cent. Amb això un 40 per cent dels vots eren pel fill de l'antic dictador, un 25 % fou per Andrés Mba Obame i un altre 25 % per Pierre Mamboundou.

Ali Bongo Odimba seria el president. Davant aquesta notícia la ciutat es va veure envolta amb un caos total. Centenars de manifestants sortiren al carrer a protestar contra el que consideraven la continuació del règim i el frau electoral. Les columnes de fum es divisaven des de la finestra del restaurant de l'hotel on estava. Edificis sencers, cotxes, comerços, mercats, tot va ser arrasat i cremat. Les clases més marginalitzades i excloses van aprofitar per pendre's una part del pastís que se'ls nega a diari. A Port Gentil, la capital petrolífera del país la revolta va ser encara més intensa. Gran part de la ciutat va ser cremada i es va focalitzar més amb els interesos francesos a Gabon. Un edifici sencer de l'empresa Total va ser reduït a les cendres així com el consulat francés de la mateixa ciutat. Els 22 consellers presidencials de l'antic govern van enfilar el camí cap a França, els seguirien més de 2000 ciutadans francesos que van ser repatriats de manera urgent. No es perdonava el suport de França a Ali Bongo.

Recordo un moment en què estava canviant de manera nerviosa els canals de la televisió del hall de l'hotel en busca d'alguna informació sobre el que pasava al carrer, se'm va acostar una cambrera i em va dir amb to amable i de manera clarificadora: «si busques a la televisió el que està passant aquí a fora només trobaràs que silenci» i efectivament, estaven fent una pelicula de dibuixos animats, etc. Al cap, però, de tres dies la calma va anar retornant al Gabón, les revoltes havien sigut violentament reprimides, amb el resultat de diversos morts, almenys un assassinat per les bales de l'exèrcit francès. Diferents associacions van calificar les eleccions de cop d'estat electoral però les potències europees, es van afanyar en legitimar al nou president. Jo, quan vaig poder sortir de l'hotel, vaig enfilar cap al sud de Gabon, esperant creuar aviat cap a Congo.

Horts urbans contra petroaliments

Mengem petroli! Des dels fertilitzants, herbicides i altres productes tòxics que es fan servir per a la producció agrària fins al combustible gastat per tal de poder menjar durant tot l'any tomàquets o cireres, si fa falta provinents de Xile (per posar un exemple). Tot centralitzat, ben net i empaquetat en grans superfícies comercials, per fer-nos la vida més "«còmode"» tenint-ho tot a l'abast en pocs metres quadrats. A qui beneficia tot plegat? Quins impactes genera a la població mundial? I al medi? Quines alternatives tenim?

Mala Herba
Manresa, febrer de 2010

Finals de gener del 2010, entro al Carrefour de Manresa (un dels tantíssims santuaris de l'era comercial), quants m2 de superfície dedicada a la venda hi ha aquí? Vaig directe a la secció de verdures i fruites fresques. Quina festa de formes i colors!! Hi ha pomes de Lleida! Bé, seria més correcte dir de càmera (que és on han passat l'últim any per tal de que es conservin "fresques"). Cireres de Xile, kiwis d'Austràlia, mangos del Brasil, pinya de Costa Rica, albergínies i pebrots del Marroc. Totes perfectes, de la mesura ideal, totes ben posadetes. Però... si als horts no es veuen ara tots aquests productes!?

Actualment a Europa la pagesia està desconnectada de l'amanida que ens posem sobre la taula. Entre el camp on s'ha cultivat el tomàquet i el nostre plat hi ha de centenars a milers de km, un munt de fum, i unes pèssimes condicions laborals per a la cultivadora. El 62 % dels aliments consumits a l'Estat Espanyol es compren en grans superfícies i durant el 2009 el preu dels aliments es van encarir un 490 % del camp a la ciutat[1].Les grans superfícies, com Mercadona o Carrefour, són les primeres a afavorir i potenciar aquesta situació. Aquestes esclavitzen tant a la pagesia, com a les pròpies treballadores de la mateixa empresa. Els anys 2006 i 2007 van ser anys de lluita per les treballadores de Mercadona, les seves reivindicacions laborals es van anar transformat en vagues indefinides, i mica a mica es van anar sumant denúncies de treballadores de tota la península d'assetjament laboral per part de l'empresa. La resposta de Mercadona va ser més assetjament i un munt d'acomiadaments.

La producció i distribució d'aliments està totalment descontextualitzada de les àrees locals; es distribueix a nivell de mercat mundial, primant l'enriquiment d'empreses privades i no l'eliminació de la fam o el respecte pel medi ambient. La revolució verda (quan l'agricultura va començar a dependre del petroli, sigui per la mecanització que per herbicides, fertilitzants, etc.) va permetre la industrialització de l'agricultura. Això, sumat al fet que ha de dependre de fortes subvencions (per afrontar les constants despeses derivades del tipus d'agricultura-maquinària, productes químics, etc.) genera una elevada especialització i sobreexplotació. Les petites explotacions familiars estan desapareixent al no poder afrontar les inversions inicials. El resultat de totes aquestes injeccions químiques i econòmiques donen una forta suma d'excedents que s'hauran de comercialitzar a tants kilòmetres de distància com faci falta. Però els productes són molt específics.... la resta d'aliments que podem tenir a la nevera (que són moltíssims i variats si ho comparem amb qualsevol altra cultura del món), d'on venen? Europa està cada vegada més coberta d'asfalt, ja no queda terra per cultivar els enciams. Els països anomenats de la perifèria s'estan convertint en els nostres horts, amb tots els impactes que això suposa. El principal: la pèrdua de la sobirania alimentària dels pobles, doncs ja que han abandonat la seva agricultura de subsistència diversificada, pel monocultiu dedicat al mercat exterior. Això és possible gràcies, per una banda, a les polítiques que el BM i l'FMI imposen als països sotmesos a un suposat deute extern (concepte totalment hipòcrita que permet la continua explotació i domini del món per part d'uns pocs). Per poder pal·liar aquest "deute" els organismes internacionals obliguen als països de la perifèria a orientar la seva agricultura cap a l'exportació, especialitzant-se en alguns productes. Les estrelles: sucre, cafè, pinya, soja (per l'engreix de la carn consumida a Europa i EEUU) i cada vegada més els agrocombustibles. A part de les estrelles, ens permeten que a Europa es pugui menjar durant tot l'any tomàquets o maduixes, entre d'altres.

I a més estan obligats a obrir els seus mercats als productes excedents de les explotacions del nord. Als prestatges del mateix supermercat puc veure desenes de pots de cafè de diferents marques, aromes i procedències. Si aquí les condicions per a la pagesia ja són dures, com seran al lloc d'origen d'aquest cafè?

Quines alternatives tenim?

Sempre han existit els horts urbans, recuperem-los! La superfície urbana està plena de ciment, l'especulació urbanística que aquests últims anys ha tocat els núvols no ha deixat cap metre quadrat verge. Segur? Si mirem bé segurament trobarem encara algun espai de terra fèrtil abandonat; okupem-lo i comencem a cultivar! Si ens organitzem entre unes quantes serà més divertit i podrem fer més feina. Podem promoure l'intercanvi entre diferents horts per abastar-nos de més productes.Apostem per uns horts basats en l'agroecologia, per tant, entre altres aspectes a tenir en compte, haurem d'afavorir l'autoregulació a través de la biodiversitat en el camp. Algunes de les tècniques bàsiques per tenir èxit a l'hort ecològic són les següents: associacions dels cultius, rotacions dels cultius, maneig ecològic del sòl, fertilització orgànica, control biològic de plagues i malalties i utilització d'adventícies.

Algunes de les associacions de cultius més utilitzades: tradicionalment es recomana plantar alfàbrega al costat dels pebrots i els tomàquets per repel·lir els atacs dels pugons (i millorar l'aroma dels tomàquets), o intercalar espinacs amb les faves per la mateixa raó. Associar la sàlvia amb les cols allunyarà la papallona blanca de la col. Associar les pastanagues amb els porros té per finalitat protegir ambdós de la mosca de la pastanaga i de la mosca del porro. També haurem de tenir en compte que algunes associacions poden ser desfavorables, com per exemple els tomàquets amb el blat de moro, doncs ja que a ambdós els ataca un mateix lepidòpter.

Una altra tècnica comuna i important és la rotació de cultius que evita l'esgotament de certs nutrients de la terra, garantint el seu cicle. D'aquesta manera intentarem imitar un ecosistema natural, en el qual la diversitat d'espècies i plantes n'assegura la fertilitat. El monocultiu en canvi el deterioraria, afavorint l'aparició de determinades plagues i esgotant els nutrients. Haurem de tenir en compte la família de les plantes i la sensibilitat a una determinada plaga o malaltia. Un exemple clàssic és el cultiu de lleguminoses, que es caracteritzen per aportar nitrogen al sòl, després de la collita d'una planta molt exigent com el tomàquet o el pebrot. O bé prevenir un cultiu de tomàquets per un d'enciam així aquest eliminarà els nematodes presents al sòl (si es veuen nòduls a les arrels és sinònim que hi ha nematodes). També és important tenir en compte no repetir consecutivament cultius de la mateixa família al mateix indret (intentarem no plantar albergínies després de pebrots o alls després de cebes). És ideal també anar alternant fulla un any (per exemple enciam), amb arrel el següent (ceba), fruit (tomàquet) i així successivament.

Aquest ciclatje de nutrients, tan important per a evitar l'esgotament de la terra que és una de les majors causes de l'aparició de malalties o paràsits específics, s'aconsegueix també tancant el seu cicle. És a dir, retornant a la terra aquelles restes de vegetals que no s'han consumit ja sigui directament amb el compostatge de residus orgànics o amb els fems.

Ah, i com aconsellàvem alguns números enrere fem servir llavors ecològiques i autòctones per no col·laborar amb les multinacionals que les patenten i fan depenents a la pagesia al seu son. Podeu buscar-les parlant amb les àvies de la zona on estigueu. Sinó us podeu posar en contacte amb lesrefardes@gmail.com que recuperen, guarden i distribueixen llavors autòctones i ecològiques.

I... si no veiem la possibilitat d'okupar un tros de terra que hagi sobreviscut a l'expansió de l'asfalt podem convertir el balcó de casa en un alegre jardí comestible. Amb poc espai i una mica d'enginy podem aportar a l'amanida enciams, tomàquets, carbassons... produïts a casa. Ja pot ser amb torretes, amb petits envasos reciclats (ja siguin culs d'ampolla, tetrabiks, o fins i tot iogurts), o recipients més grossets. Segons el què tinguis a l'abast, les dimensions del balcó i la imaginació que hi posis. Sigui l'ocpió que sigui, tindrem en compte de seguir les tècniques abans esmentades.

Si no pots abastar-te tots els productes recorda que l'explotació de la pagesia a nivell mundial continua existint: consumeix productes locals i de temporada, organitza't en cooperatives de consum. I FES BOICOT A LES GRANS SUPERFÍCIES!

1. www.supermercatsnogracies.org

Dones safata i altres tradicions d'explotació dels cossos

Columna Clitoriana
Manresa, febrer de 2010

La concepció del cos de la dona com a objecte no és cap fenomen nou i fins a un punt, no és res que a aquestes altures ens pugui sorprendre massa. Estem fartes de veure cartells publicitaris d'empreses que venen qualsevol tipus de producte (des de cotxes, colònies, productes de neteja, viatges al Carib, etc.) que utilitzen imatges de models o dones que encaixen perfectament amb els cànons de bellesa imposats. I és que no és casualitat: la utilització del cos de la dona com a reclam per vendre els seus productes els resulta més que rentable. I sembla ser que aquesta «estratègia comercial» no té cap tipus de límit ètic.

Properament, a Barcelona, Paco Guzman oferirà sopars sobre cossos de models nus (majoritàriament de dones), al restaurant que té al costat del Parc de la Ciutadella, el «Santa». Aquesta pràctica es coneix com a «Body Sushi», i és un «art culinari» centenari que sorgí de les classes socials més benestants del Japó. La idea és utilitzar cossos de dones models com a safates humanes: dones completament despullades s'estiren sobre la taula, se'ls col·loca fulles de te, sushi i altres menjars exòtics, i els clients (majoritàriament homes amb poder adquisitiu) s'asseuen al voltant de la taula i van menjant directament del cos de la dona.

Aquesta modalitat de menjar va arribar a occident fa uns cinc anys, però com era d'esperar ha estat adaptada en formats diferents, i es practica en llocs molt exclusius d'Europa (França, Londres i Estat Espanyol) i d'Estats Units (Los Ángeles, Nova York i San Francisco). A Madrid recentment ja es va estrenar algun local que oferia aquest tipus de servei, i ara Barcelona, com a super-ciutat cosmopolita que és, no vol ser menys.

El format s'ha mantingut, però les adaptacions occidentals li han afegit una major dosis «d'erotisme» (sota l'òptica occidental, clar). Molts restaurants serveixen el menjar directament sobre el cos de la dona o «safata humana», els clients no agafen el menjar amb «palillos» sinó directament amb la boca i, tot i que les safates poden ser tan homes com dones, majoritàriament són dones models o dones que encaixen perfectament amb els cànons de bellesa establerts les qui fan de «safata». Els clients tan poden ser empresaris que utilitzen el «Body Sushi» per fer els seus sopars de negocis, com grups d'homes adinerats que ho utilitzen com a despedides de solters.

Curiosa la farsa: Anar de putes no és políticament correcte, però resulta que participar d'aquest tipus de rituals resulta molt més «glamurós».

Si fem un repàs, per sobre, a nivell mundial trobem altres exemples on es fa explícit l'ús de la dona com a objecte o reclam. A Chile, per exemple, formen ja part de la «cultura» i el folklore els coneguts «Cafés con piernas»; locals on et serveixen el cafè «atractives» i simpàtiques noies que vesteixen biquini o van pràcticament despullades. Però la funció d'aquestes no és només la «d'entretenir» homes que bavegen mirant-los els culs i els pits mentre elles serveixen cafè, sinó que a més a més han d'estar disposades a escoltar tots els seus problemes i mantenir l'atenció i l'escolta sense increpar-los en cap cas. En alguns casos, depenent del tipus de local, els clients fins i tot poden tocar-les. En alguns casos, les noies a part de servir el cafè ofereixen strip-teases als seus clients. A Santiago de Chile, aquests locals s'han convertit en parada obligatòria no només per homes que busquen entretenir-se mirant els culs i pits de les cambreres, sinó també per dones, turistes i tot tipus de persones.

Quan fa nou anys van aparèixer els «Cafes con piernas» ningú s'imaginava que acabaria sent un negoci tan rentable. Sols al centre de Santiago hi ha 168 cafès d'aquestes característiques, que generen més de mig milió de dòlars mensuals i on hi treballen gairebé dues mil persones.

Un altre exemple el trobem a Colòmbia, on existeixen des de fa anys les «Coperas». Aquests locals són bars on hi treballen noies que tenen una funció i objectius molt concrets: d'una banda fer d'acompanyants dels homes que han entrat al bar a beure i de l'altra intentar que aquest

se senti a gust i que consumeixi el màxim d'alcohol possible. Així, elles el què han de fer és seure a la taula amb l'home que les ha escollit i ser la seva acompanyant de beguda, escoltant i mantenint una conversa amb aquest, deixant-se tocar i bevent amb ell. Si bé és cert que les noies no tenen perquè beure al mateix ritme que l'home, sí que estan obligades a prendre alcohol amb ell. Finalment han d'aguantar fins que arriba al punt que l'individu està totalment ebri.

Altres exemples més generalitzats són les discoteques on les noies entren gratuïtament i els nois paguen, convertint així a les noies en una atracció i una mercaderia més que el local ofereix «gratuïtament». La lectura d'aquesta lògica és ràpida i clara; a més nombre de noies a l'interior de la discoteca més nois voldran entrar pensant que hi ha «molt gènere» per lligar. Així doncs per l'empresari els guanys estan força assegurats. El món de les discoteques però, encara dóna per més quan ens fixem en aquelles que ofereixen espectacles amb gogos (dones pràcticament nues o semi-vestides que ofereixen balls amb moviments «sensuals» dalt de pòdiums). Recordem la recent obertura de la nova discoteca «El Silenci» a Manresa, que ha generat gran expectativa i ha tingut un gran èxit precisament per la presència de noies gogos. Mentre tres atractives noies ballen dalt d'un pòdium, pantalles gegants et donen detall dels seus cossos i dels seus sensuals moviments.

En aquest article se citen alguns exemples dels mils que hi ha en què es fa evident i visible la utilització del cos de la dona com a reclam publicitari i empresarial, i com a pròpia mercaderia. Una vegada més, es perpetuen les funcions atribuïdes a les dones d'escolta, serventa, submisa als desitjos i «necessitats» dels altres. El que no reclamem és que aquestes funcions siguin compartides o trasllades als homes. Proposem fer una crítica més d'arrel, és a dir, que es deixi de valorar i utilitzar les persones com a purs objectes sexuals amb l'únic objectiu d'alimentar els negocis i les empreses dels qui l'únic objectiu que tenen és obtenir el màxim benefici a qualsevol preu.

Qui participa d'aquests espais n'és igualment còmplice!

la cartxofa negra
publicacio llibertaria del baix llobregat

El Baix Llobregat per la coordinació de les lluites

Supercarxofa
Baix Llobregat, febrer de 2010

Dia rere dia, són moltes les lluites que treballen en el Baix Llobregat, en diferents àmbits, a cada poble i ciutat, però tots i totes tenim una cosa en comú, el nostre enemic: el capital i les seves diferents cares. Després de molts anys, i de molts intents de coordinar les diferents lluites que es donen dins la comarca, ens tornem a trobar amb la necessitat de buscar maneres i espais comuns de lluita i reflexió.

La situació actual, on la precarització de la vida, l'atur, i les desigualtats socials afecten cada vegada més a tots i totes, és hora de començar a treballar de manera més unitària, cada un fent el seu treball, però totes juntes amb un objectiu comú; despertar la ment i crear consciència, per poder fer front als atacs constants del capital. Així doncs, diversos col·lectius del baix Llobregat, ens hem començat a reunir amb l'objectiu de trobar els canals més idonis per aconseguir una coordinació en les lluites de la nostre estimada comarca. Per això hem començat per preparar unes jornades, en les quals, les diferents lluites, expressaran les seves inquietuds i problemes, etc; el passat, present i futur dels nostres col·lectius. A partir d'aquí obrirem el debat, per tal de reconèixer els punts que tenim en comú i les lluites que entre totes podríem tirar endavant, així com trobar la manera de coordinar el dia a dia de les diferents lluites. Tot i que les jornades són en clau comarcal, tenim clar que el què passa al Baix Llobregat, també passa a la resta de comarques, i que les lluites són les mateixes arreu. Per això creiem que com més gent participi a les jornades més enriquidors seran els debats i per tant més coherent podrà ser la nostre resposta. Per tant us convidem a participar activament de les jornades, que es duran a terme el 20 i 21 de març al CSO Laforsa (Av/ la Fama Núm. 43 de Korneyà). A part de participar de les xerrades, activitats i debats hi haurà un espai destinat a paradetes informatives de les diverses lluites del Baix Llobregat i d'arreu, així que si algun col·lectiu vol venir a muntar la seva parada informativa, hauria d'enviar un correu per tal de guardar-li plaça, i a poder ser abanç del dia 2 de març (al correu lluitesdelbaix@moviments.net).

Programa de Jornades de les lluites del Baix Llobregat

Dissabte 20 de març:

- 10h. Presentació col·lectius
- 14h. Dinar
- 16h. Taller de dinàmica de debat
- 17:30h. Teatre PATILLA (improvisació)
- 18:30h. La lluita de Laforsa
- 20h. Performance col·lectiu CRISI
- 22h. Sopar més cantautor

Diumenge 21 de març:

- 9:30h. Esmorzar
- 10h. Debats. PASSAT – PRESENT
- 14h. Dinar
-15:30 Debats. FUTUR (cap on anem)

La recepta de la iaia Ramona: Pèsols Negres

Per a 4 persones :

700 gr de pèsols negres
1 porro
1 xirivia
una fulla d'api
5 o 6 dents d'all
2 fulles de llorer
un grapat de camasecs
un troç de carbassa
oli
sal

Deixem els pèsol negres en remull tota la nit, amb una mica de bicarbonat.
Poseu una olla al foc amb aigua i afegiu els pèsols. Un cop comencin a bullir els colem, canviem l'aigua i els deixem que bullin amb les fulles de llorer, els cama-secs, i el porro, la xirivia i l'api a trossos grans. Un cop els pèsols estan cuits els escorrem i apartem les verdures.
Mentrestant tirem oli en una paella i sofregim els alls trossejats. Un cop estan daurats hi tirem la carbassa, i un cop estigui feta, ja hi podem barrejar els pèsols negres.
Presentem el plat amb una fulla de julivert al damunt.

Refranys

Amb raó o sense raó, el pobre sempre a la presó. Jutges i procuradors, penjats de dos en dos.

C/ Sabateria, 3-5 baixos
08241 Manresa
Tel. 93 872 19 24
Els Carlins Cuina Vegana

LA DROGUERIA
PINTURES I DECORACIÓ
PRODUCTES DE RESTAURACIÓ
PRODUCTES QUÍMICS
ATENCIÓ PERSONALITZADA
Plaça d'Anselm iClavé 4 baixos
08240 Manresa
Tel. 938722516 Fax 938720581
Web. www.ladrogueriamanresa.com
E-mail: info@ladrogueriamanresa.com

Forn Jorba
PRODUCTES NATURALS
Mossèn Jacint Verdaguer, 46
Manresa
Tel. 93 873 13 50

girasol
recursos en energies renovables
INSTAL.LACIONS, PROJECTES, FORMACIÓ
www.girasol.cat
660385344-629764829

BAR TOJUKA
(ANTIC BAR CAMARÓN)
C\ Sta. Maria, 28
Manresa

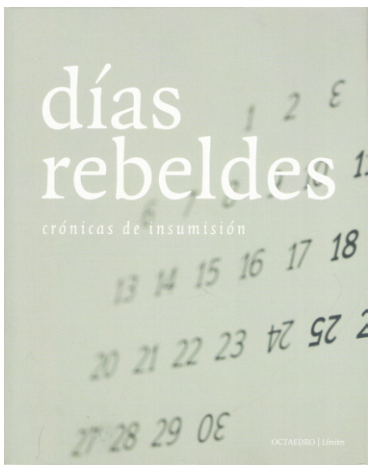

Días rebeldes. Crónicas de insumisión

Abel REBOLLO, Miquel VALLÈS, Paco MADRID, Quim SIRERA (coordinadors). Barcelona: Ocatedro (2009)

Hiram Gascoigne
Manresa, febrer de 2010

Días rebeldes és una interessant compilació d'uns 150 articles sobre la història de les lluites per la llibertat, de les rebel·lions i sublevacions contra el poder. La coordinació ha estat realitzada per membres del col·lectiu que edita la revista Etcétera. Correspondència de la guerra social des de 1983. De fet, el llibre es començà a gestar amb el seu número 40 (maig 2006). En la redacció hi ha participat una cinquantena de persones, cadascú amb la seva mirada particular, entre els quals hi ha el Raoul Veneigem, el Bernat Muniesa o el Christian Ferrer. No es tracta d'una investigació acadèmica, sinó que és un text divulgatiu, escrit en un llenguatge entenedor i sense parafernàlies. És una descripció d'uns fets –sense idealitzar-los–, que, a diferència d'altres obres, tracte d'extreure'n una experiència i significació. Com s'escriu a la introducció: "Para nosotros, recordar el pasado quiere decir hacer actual su interrogación del presente, hacer presente su carga crítica". La història, doncs, no és utilitzada per a justificar les pràctiques llibertàries i anti-autoritàries actuals o, pitjor encara, per intentar-la reproduir fora de context, sinó que esdevé un mecanisme per a aproximar-se a la construcció social d'una teoria i una pràctica. La diferència és important. Per a l'anarquista Stephen Shukaitis (a New perspectives on Anarchism, 2009) un dels avantatges d'aquesta perspectiva és que fa possible concebre l'anarquisme com una lluita i pràctica contínua per a la llibertat i contra el domini, que ha existit al llarg de la història de la humanitat i arreu del planeta, i no pas com una ideologia nascuda a Europa al segle XIX que redueix aquelles pràctiques a mers antecedents. Un segon benefici de la perspectiva presa és la demostració que "un altre món és possible" i no pas utòpic. Dias rebeldes és també una aportació i una reivindicació per a la contra-història, en la mateixa línia que llibres com La historia como misterio de Michael Parenti (Hiru, 2003). En aquest sentit, posa de manifest que la història ha sigut principalment escrita des del Poder, ressaltant els esdeveniments que més han afavorit la seva perpetuació i, conseqüentment, silenciant els que hi anaven en contra. En segon lloc, s'és crític amb la concepció progressiva de la història, per la qual el passat és una successió de fets ordenats que condueixen inevitablement al domini de l'Estat i del capitalisme. És, així mateix, un atac a l'eurocentrisme que domina la narració i la pràctica de la història (ordenació del temps segons la lògica europea, exclusió d'allò que passà abans de l'arribada dels europeus, narració des de concepcions europees...). Amb aquestes premisses s'ha seleccionat i redactat: fets que comprenen des de l'any 3000 abans de l'era cristiana fins al 2008 (amb alguns buits significatius, tanmateix) d'arreu del planeta, i partint de les reivindicacions i lluites en el seu context històric, geogràfic i social. Per últim, com els autors declaren en una recent entrevista publicada a Diagonal (núm.118), el projecte no acaba amb el llibre, sinó que la intenció és continuar-lo i anar afegint més dies rebels des de la pàgina web del col·lectiu.

Jo també sóc catalana

Najat El Hachmi. Columna, 2004

Apàtrida
Manresa, febrer de 2010

Vic ha estat recentment titular de portada dels diaris per l'intent de reforma d'un padró encara més racista que el vigent. És des de Vic també d'on surt una de les veus més interessants a l'hora d'afrontar el tema de la migració, d'entendre les inquietuds de les nouvingudes (i no tan noves). El seu nom és Najat El Hachmi i una de les maneres que ha donat forma a la seva veu ha estat a través del llibre autobiogràfic Jo també sóc catalana.

Najat va néixer a Nador, Marroc, al 1979. Amb vuit anys ella, els seus germans i la seva mare es van reunir amb el seu pare, el qual vivia i treballava a Vic. Han passat alguns anys, moltes il·lusions, sorpreses, decepcions, confusions, mal estar, contradiccions. Comença a escriure amb dotze anys, li serveix per poder posar els seus pensaments en ordre i poder expressar-se sense tabús, sense temors a esbroncades paternes o incomprensions. En primera persona ens relata molts detalls del viure entre dos mons, entre dues cultures, i l'angoixa que a vegades li suposa. Ja no se sent marroquina, els seus lligams cada vegada s'han fet més febles. És catalana, però a Catalunya encara la tracten com a una estrangera, es dirigeixen a ella amb castellà quan ella parla al seu fill en català. Actualment estudia filologia àrab, és mediadora cultural. L'any 2008 va rebre el premi Ramon Llull de novel·la amb la seva obra L'últim patriarca.

Amb la lectura de Jo també sóc catalana al mateix temps que viatgem pels seus pensaments i records. Viatgem al Magrib de la seva infantesa i al que retroba llunyà anys després. És un relat del dia a dia, vivencial. Retrata la vida social catalana en general i vigatana en particular. S'observa com va creixent el discurs racista, cada vegada va agafant més força, els veïns i veïnes que li feien moixaines pel carrer quan era una nena, li giren la cara i fan manifestacions en contra de la immigració quan ja és adulta. Entre les seves vivències i records analitza, entre d'altres aspectes, com és d'enganyós el discurs progre que defensa la integració a la societat de les persones amb orígens diversos: "quan algú et diu que t'integris, el que en veritat t'està dient és que et desintegris, que esborris qualsevol rastre de temps anterior", que no es noti la diferència, que tant atemoreix a la societat benestant.

Molt interessant com afronta el tema de gènere. Des d'Europa tenim el perjudici, generalitzant, que les dones del Marroc viuen en pitjors condicions que aquí, més explotades, més submises, més arraconades. La mirada de la Najat ens fa veure que aquí podem tenir rols molt més opressors que els existents en terres àrabs, on el rellotge no estressa un temps atapeït de pluriocupació precària, i on els cànons de bellesa no torturen els cossos femenins. L'autora fàcilment demostra que la societat catalana hauria de fer una mica més d'autocrítica, que aquí (com arreu) no està tot resolt, però sempre és més fàcil criticar al poble veí.

AGENDA

[Berga] Hivern Negre
Ateneu Columna Terra i Llibertat: Carrer del Balç, 4 baixos de Berga.
Biblioteca Ramon Vinyes i Cluet: Plaça Europa, 1 de Berga

Organitzen:
Centre d'Estudis Josep Ester Borràs (Xarxa de Biblioteques Socials)
Ateneu Columna Terra i Llibertat (Xarxa Anarquista)
Sindicat d'Activitats Diverses de Berga (CGT)

Dissabte 27 de febrer

A les 17 h Berenar i presentació del Sindicat d'Activitats Diverses de la CGT de Berga a l'Ateneu Columna Terra i Llibertat.

A les 19 h a la Biblioteca Ramon Vinyes i Cluet presentació del llibre Creyeron que éramos rebaño. La insurrección del Alto Llobregat y la deportación de anarquistas a Canarias y Àfrica durante la II República de Jesús Giráldez Macía.

A les 21.30 h Sopar a l'Ateneu Columna Terra i Llibertat.

A les 23.30 h "Georges Brassens" interpretat per l'Emilie a l'Ateneu Columna Terra i Llibertat.

Dissabte 13 de març

A les 19 h a la Biblioteca Ramon Vinyes i Cluet presentació dels llibres del col·lectiu Negres Tempestes: Entre la Revolució i les Trinxeres de Camilo Berneri i Les aventures de Nono de Jean Grave.

A les 23 h Actuació d'Hermanas Kalatraba (hip-hop) a l'Ateneu Columna Terra i Llibertat.

A les 00.30 h Dj Sandra a l'Ateneu Columna Terra i Llibertat.

[Berga] CGT
Tots els dijous de 17.30 a19.30h.
Assessoria laboral gratuïta
Carrer del Balç número 4 bxos
Telèfon 938 216 747
sad@cgtberga.org
www.cgtberga.org

[Manresa] CSO Tremenda
C/ Hospital, 24-26
columnaclitoriana@hotmail.com

Dissabte 27 de març

Cinquè aniversari de la Tremenda

10:30h. Trobada inicial de l'Abordatge transgresor.
11:00h. Pintada de mural + esmorzar
13:00h. Vermut
22:30h. Mostra de l'abordatge transgresor.
23:30 Karaoke + continuació de la festa amb Pd's

[Barna] Ateneu Llibertari del Casc Antic
C/ Fonollar,15

Divendres 5 de març

20:00h.Passi de video i contextualització de les lluites de Xile.

[Barna] Centre Social de Sants
C/ Olzinelles,30

Dissabte 6 de març

Durant tot el dia, presentació de la Xarxa d'Univeritats Lliures

Poesia

La Muerte

for ever, MAURI

La muerte se me acerca me hace un guiño y me ofrece de beber, me habla de la histeria colectiva, del montón de estúpidos que dirigen el mundo
y de lo cercano a la vida que se siente.
Nos sentamos y llenamos las copas, nos fumamos unos pitos y nos reímos.

La muerte se me acerca me corta la piel, lleno su copa con mi sangre, la bebe y la escupe, me besa y yo tomo mi sangre de su boca.

La muerte me dice que me ama, porque sabe que estoy vivo y que somos "puros" los que no tenemos amo.
La muerte se me acerca me hace un guiño abre sus piernas y me suplica que la penetre, porque dice que quiere mi esencia
porque no tengo amo ni dios ni patria y porque la muerte cree en la anarquía porque la beso y bebió de mi sangre en mi boca.

"Armate y sé violento,
hermosamente violento,
hasta que todo reviente.
Porque recuerda que cualquier acción violenta contra estos promotores de la desigualdad,
está plenamente justificada por los siglos de infinita violencia a la que nos han sometido. … Armate y combate
el terrorismo, quema, conspira, sabotea y sé violento, hermosamente violento, naturalmente violento, libremente violento."

MAURI

PARLEM AMB…

PASCUAL

MEMBRE DE LA PLATAFORMA

NO A LA MAT

Les pitjors de cada casa
Manresa, febrer de 2010

Després de la crisis immobiliària, el capitalisme i els sectors econòmics que estan dictant la quotidianitat, van veure com el gran filó econòmic a dia d'avui es troba en les inversions en energia. La UE està buscant la creació d'un mercat únic en energia.
A dia d'avui hi està havent reunions entre el Marroc i Red Eléctrica i altres empreses que tenen grans interessos i pretensions

Què és la MAT?

És un dels projectes més prioritaris que existeixen a Europa. La MAT és la tercera interconnexió que es fa, ja n'hi ha una entre Alemanya i Polònia i entre Àustria i Hongria. Darrere de la MAT, trobem el projecte de l'anella Mediterrània, amb la que volen connectar la Península Ibèrica amb el Pròxim Orient, passant pels Balcans i la part superior o nord del Mediterrani.

Quines són les finalitats de les interconnexions?

El que volen és connectar els països perquè hi hagi grans focus de producció energètica que abasteixin i que posin energia a competir en el mercat. Aquestes, juguen un paper clau dins el sistema elèctric centralitzat. Centralitzat perquè es basa en grans centrals de producció allunyades dels centres de consum, i per aquesta raó es necessiten unes àmplies xarxes d'abastiment. Aquest sistema, el que no garanteix és la seguretat en el propi subministrament ja que una averia en un punt X pot arribar a afectar al conjunt de la xarxa.

Com us han intentat vendre la MAT?

El primer que va fer el Govern català va ser desinformar-confondre ja sigui pel caràcter d'aquesta com per la suposada necessitat per part de les comarques gironines d'aquesta infraestructura. Aquesta obra no només consta de cables i torres, sinó que també hi va implícit subestacions i nous punts de generació d'energia. Això suposa un impacte ambiental bastant important. L'altre tema és que nosaltres hem presentat informes tècnics que demostren que no és necessària una línia d'aquestes característiques, simplement amb el reforçament de les línies i amb l'ampliació de potència de les línies ja existents es soluciona el dèficit. El Govern català ha gastat moltes energies en fer creure que la MAT és una infraestructura per les terres gironines i per la seva població. Nosaltres, com a plataforma, hem aconseguit desemmascarar aquest engany de la necessitat, ja que aquesta obra és internacional.

Quina dinàmica-accions heu portat com a Plataforma contra la MAT?

L'okupació forestal ha estat una acció totalment diferent a les que s'havien fet fins ara com a Plataforma (tot i compartir la lluita, les dues funcionen autònomament i es troben pel que els sembla oportú). Com a Plataforma ens hem centrat més en buscar l'atenció dels ciutadans amb un posicionament contrari a aquesta obra intentant crear un moviment ampli.
Mai ens hem plantejat com a Plataforma fer unes accions que impliquin una desobediència civil com han fet els de l'okupació forestal. Tot i això valorem molt positivament aquesta acció ja que demostra–implica una gran generositat i compromís per part de la gent que està darrera aquesta acció.

Hi ha algun tipus de compensació en els trams per on passa la MAT, com es dóna en altres infraestructures?

Si, aquesta obra porta molts anys elaborant-se. Un exemple el trobem al tram de Bescanó on 20 anys enrere ja s'havien comprat terrenys amb la conseqüent requalificació. Un poble d'Osona va rebre els diners abans de l'inici de les obres. Aquests diners els van gastar fent una piscina coberta pel poble. Ja sabem que amb els diners es fan callar veus o directament es creen complicitats, tota una estratègia de xantatge pur i dur.
Les compensacions són tant a propietaris com a Ajuntaments. Tot i que no ens ha interessat massa aquest tema, sí que veiem que són d'una altra època. La llei d'expropiacions que està en vigor data del 53 en l'època de Franco, quan la dictadura es va posar a fer embassaments a dojo. Les formes en què s'està duent a terme aquesta obra no s'allunyen tant d'aquells temps d'imposició, el mateix passa amb les compensacions.
Amb les compensacions el que busquen es desactivar aquesta possible autonomia que poden tenir els alcaldes a l'hora d'implicar-se o no amb aquesta infraestructura.

Com estan les relacions amb els companys del sud de França? Quina és la situació d'allà?

Doncs les relacions són totals, tenim tot el recolzament tant pel que fa a convocatòries com en suport econòmic, en la solidaritat, ... realment això ens ha fet estrènyer els vincles. En els moments en els que Red Eléctrica ha restringit la informació sobre aquesta obra, doncs els compas francesos ens l'han passat perquè ells, allà, no han tingut aquest problema d'ocultació d'informació-documents que haurien de ser públics.
Al sud de França, l'oposició ha estat monolítica. El que han plantejat ha estat el soterrament perquè tots els acords que tenien eren a nivell de línia aèria.
El soterrament a la part francesa diuen que serà una construcció única al món, però amb moltes dificultats tècniques ja que s'ha de passar d'una corrent contínua a una d'alterna i això comporta que a la subestació de la Llogaia s'hi haurà de fer unes instal·lacions especials. El canvi de corrent fa que es redueixin els camps electromagnètics, i el soterrament tot i ser una agressió al territori minimitza l'impacte ambiental.
El govern francès no ha posat traves en aquest procés, ja que els han facilitat els informes i han estudiat informes independents. Han dialogat amb la Plataforma i això ha provocat que aquesta deixés d'elaborar un discurs contrari a la MAT amb un "ni aquí ni enlloc". D'alguna manera, concedint aquestes demandes de la Plataforma, han acabat amb qualsevol tipus d'oposició.

Abans, m'ha semblat entendre que el govern Espanyol subvenciona part del soterrament?

El Govern espanyol finançarà tres quartes parts del soterrament de França, a part de les ajudes de la UE que rebrà França.
Ens trobem que a Catalunya es nega la possibilitat d'un possible soterrament per les terres catalanes però es pagarà amb els impostos d'aquí gran part del soterrament a les terres franceses. El cost aproximat del soterrament s'aproxima a uns 300 milions d'euros. El que encara no està massa definit és quin serà el tram transfronterer, es diu que prop de l'autopista, per la Jonquera. Les dates que s'han marcat per a la finalització de les obres són el 2012, però tal i com van les coses la infraestructura encara no estarà finalitzada.

En quin punt d'execució es troba la MAT?

En el tram de Sentmenat-Bescanó totes les llicències estan concedides. El següent pas serà la construcció de la central de cicle combinat a Bescanó, ja s'estan preparant els terrenys. Després d'això ve el tram Bescanó-Santa Llogaia que va totalment fragmentat. Aquesta és una estratègia; el fet d'anar tram a tram, fa que cada petita acció reforci la realització de la futura línia.
No em considero pessimista però en el cas concret de l'okupació forestal, estem davant d'una lluita en una torre concreta envoltada de torres que ja estan aixecades. Ja estan posant cable a torres que ja estan construïdes, aleshores no podem dir que això no s'acabarà fent. La nostra confiança amb la justícia és molt relativa, si el judici és una mica imparcial ens haurien de donar la raó. Sobre el recorregut de la línia, s'està parlant que es variarà. El projecte l'han fet des dels despatxos i sobre mapes, sense anar veure com està la zona a dia d'avui. Fent-ho d'aquesta forma s'han trobat que la línia passa a 30 metres d'un mas i ara el que els toca és refer el recorregut, però mai plantejar-se el soterrament o qualsevol altra qüestió.

Aquesta infraestructura potencia les nuclears?

Ara ho estem veient amb el tema del Co2 i del canvi climàtic, dient que les centrals nuclears no contaminen o que no emeten Co2, però el que no contemplen és la construcció, la gestió de residus i el transport d'aquests. Com a important focus de producció d'energia, més que plantejar el tancament d'aquestes es parla de noves construccions, com és el cas d'Espanya. La MAT connecta amb l'imperi de les nuclears de França i també amb les nuclears catalanes. És un projecte en base a una generació immensa d'electricitat, i el negoci nuclear necessita d'aquestes línies i infraestructures. La gran contradicció que trobem a França és que tot i haver una oposició frontal a la interconnexió, no poden articular aquest discurs contra les nuclears perquè els suposaria perdre molt suport polític. Estan contra la MAT però res a dir sobre les perilloses nuclears.